

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (šesto prošireno vijeće)

16. listopada 2014.*

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma – Zamrzavanje financijskih sredstava – Primjenjivost Uredbe (EZ) br. 2580/2001 na situacije oružanog sukoba – Mogućnost da se tijelo treće države smatra nadležnim tijelom u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931/ZVSP – Činjenična osnova odluka o zamrzavanju financijskih sredstava – Pozivanje na teroristička djela – Nužnost odluke nadležnog tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931“

U spojenim predmetima T-208/11 i T-508/11,

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), sa sjedištem u Herningu (Danska), koji zastupaju V. Koppe, A. M. van Eik i T. Buruma, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju G. Étienne i E. Finnegan, u svojstvu agenata,

tuženika,

koje podupiru

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju M. Bulterman, N. Noort i C. Schillemans u predmetu T-208/11, a zatim, kao i u predmetu T-508/11, C. Wissels, M. Bulterman i J. Langer, u svojstvu agenata,

intervenijent u predmetima T-208/11 i T-508/11,

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju su zastupali S. Behzadi-Spencer, H. Walker i S. Brighouse, a zatim S. Behzadi-Spencer, H. Walker i E. Jenkinson u svojstvu agenata, uz asistenciju M. Gray, *barrister*,

intervenijent u predmetu T-208/11,

i

Europska komisija, koju su zastupali F. Castillo de la Torre i S. Boelaert, a zatim F. Castillo de la Torre i É. Cujo, u svojstvu agenata,

intervenijent u predmetima T-208/11 i T-508/11,

* Jezik postupka: engleski

čiji je prvotni predmet, u predmetu T-208/11, zahtjev za poništenje Provedbene uredbe (EU) Vijeća br. 83/2011 od 31. siječnja 2011. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 610/2010 (SL 28, str. 14.), i, u predmetu T-508/11, zahtjev za poništenje Provedbene uredbe (EU) Vijeća br. 687/2011 od 18. srpnja 2011. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage provedbenih uredba (EZ) br. 610/2010 i br. 83/2011 (SL L 188, str. 2.) u dijelu u kojem se ti akti odnose na tužitelja,

OPĆI SUD (šesto prošireno vijeće),

u sastavu: F. Dehousse (izvjestitelj), u svojstvu predsjednika, I. Wiszniewska-Białecka, E. Buttigieg, A. M. Collins i I. Ulloa Rubio, suci,

tajnik: S. Spyropoulos, administratorica,

nakon rasprave održane 26. veljače 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

Činjenice iz kojih proizlazi spor i postupak

- 1 Vijeće Europske unije 27. prosinca 2001. usvojilo je Zajedničko stajalište 2001/931/ZVSP o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma (SL L 344, str. 93.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 11.), Uredbu (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma (SL L 344, str. 70.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 5.) kao i Odluku 2001/927/EZ kojom se utvrđuje popis iz članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 (SL L 344, str. 83.).
- 2 Dana 29. svibnja 2006. Vijeće je usvojilo Odluku 2006/379/EZ o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Odluke 2005/930/EZ (SL 144, str. 21.). Tom je odlukom Vijeće uvrstilo tužitelja Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava iz članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 (u daljnjem tekstu: popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava). Nakon toga tužitelj je ostao uvršten na taj popis.
- 3 Vijeće je 31. siječnja 2011. usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. 83/2011 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) br. 610/2010 (SL L 28, str. 14.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br. 83/2011.
- 4 Podneskom koji je tajništvo Općeg suda zaprimilo 11. travnja 2011. tužitelj je podnio tužbu, upisanu pod brojem T-208/11, radi poništenja Provedbene uredbe br. 83/2011 u dijelu u kojem se akt odnosi na njega.
- 5 Dopisom od 30. svibnja 2011. Vijeće je obavijestilo tužitelja o razlozima zbog kojih ga želi zadržati na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava prilikom njegova sljedećeg preispitivanja.

- 6 Kraljevina Nizozemska, Europska komisija i Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske podnescima koje je tajništvo Općeg suda zaprimilo 28. srpnja te 2. i 3. kolovoza 2011. zatražile su intervenciju u potporu zahtjevu Vijeća u predmetu T-208/11. Rješenjem od 16. rujna 2011. predsjednik drugog vijeća Općeg suda, nakon što je saslušao stranke, prihvatio je te zahtjeve.
- 7 Dana 18. srpnja 2011. Vijeće je usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. 687/2011 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage provedbenih uredaba (EU) br. 610/2010 i 83/2011 (SL L 188, str. 2.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br. 687/2011.
- 8 Dopisom od 19. srpnja 2011. Vijeće je tužitelja obavijestilo o razlozima njegova zadržavanja na tom popisu.
- 9 Podneskom koji je tajništvo Općeg suda zaprimilo 28. rujna 2011. i ispravljen 19. listopada 2011. tužitelj je podnio tužbu, upisanu pod brojem T-508/11, radi poništenja Provedbene uredbe br. 687/2011 u dijelu u kojem se akt odnosi na njega.
- 10 Kraljevina Nizozemska i Komisija podnescima koje je tajništvo Općeg suda zaprimilo 9. odnosno 17. siječnja 2012. zatražile su intervenciju u potporu zahtjevu Vijeća u predmetu T-508/11. Rješenjima od 9. ožujka 2012. predsjednik drugog vijeća Općeg suda, nakon što je saslušao stranke, prihvatio je te zahtjeve.
- 11 Dopisom od 18. studenoga 2011. Vijeće je obavijestilo tužitelja o razlozima zbog kojih ga želi zadržati na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava prilikom njegova sljedećeg preispitivanja.
- 12 Dana 22. prosinca 2011. Vijeće je usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. 1375/2011 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Uredbe br. 687/2011 (SL L 343, str. 10.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br. 1375/2011.
- 13 Dopisom od 3. siječnja 2012. Vijeće je obavijestilo tužitelja o razlozima njegova zadržavanja na tom popisu.
- 14 Dopisom koji je tajništvo Općeg suda zaprimilo 27. veljače 2012. tužitelj je zatražio spajanje predmeta T-208/11 i T-508/11, zatražio je preinaku tužbenog zahtjeva ove tužbe tako da se odnosi na Provedbenu uredbu br. 1375/2011 i podnio dokazne prijedloge.
- 15 Podnescima od 24. i 25. svibnja Komisija, Vijeće i Kraljevina Nizozemska podnijeli su svoja očitovanja na zahtjev za preinaku tužbenog zahtjeva i dokazne prijedloge.
- 16 Rješenjem od 15. lipnja 2012. predsjednik drugog vijeća Općeg suda, nakon što je saslušao stranke, spojio je predmete T-208/11 i T-508/11.
- 17 Dana 25. lipnja 2012. Vijeće je usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. 542/2012 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe br. 1375/2011 (SL L 165, str. 12.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br. 542/2012.
- 18 Dopisom od 26. lipnja 2012. Vijeće je obavijestilo tužitelja o razlozima njegova zadržavanja na tom popisu.
- 19 Dopisom koji je tajništvo Općeg suda zaprimilo 19. srpnja 2012. tužitelj je zatražio preinaku tužbenog zahtjeva ove tužbe tako da se odnosi na Provedbenu uredbu br. 542/2012.

- 20 Budući da su dopisi od 27. veljače i 19. srpnja 2012. uloženi u spis kao zahtjevi za preinaku tužbenog zahtjeva, tužitelj je na poziv Općeg suda 2. kolovoza 2012. podnio podnesak za preinaku tužbenog zahtjeva ove tužbe tako da se odnosi na provedbene uredbe br. 1375/2011 i 542/2012.
- 21 Podnescima koje je tajništvo Općeg suda zaprimilo 5. i 6. rujna 2012. Ujedinjena Kraljevina, Komisija i Vijeće podnijeli su svoja očitovanja o podnesku za preinaku tužbenog zahtjeva.
- 22 Dana 10. prosinca 2012. Vijeće je usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. 1169/2012 o provedbi članka 2. stavka 3 Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe br. 542/2012 (SL L 337, str. 2.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 13., str. 263.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br. 1169/2012.
- 23 Tužitelj je 7. veljače 2013. podnio podnesak za preinaku tužbenog zahtjeva ove tužbe tako da se odnosi na Provedbenu uredbu br. 1169/2012.
- 24 Podnescima koje je tajništvo Općeg suda zaprimilo 21. veljače te 12. i 13. ožujka 2013. Komisija, Vijeće i Ujedinjena Kraljevina podnijeli su svoja očitovanja o tom podnesku za preinaku tužbenog zahtjeva.
- 25 Dana 25. srpnja 2013. Vijeće je usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. 714/2013 o provedbi članka 2. stavka 3 Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe br. 1169/2012 (SL L 201, str. 10.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br. 714/2013.
- 26 Tužitelj je 22. kolovoza 2013. podnio podnesak za preinaku tužbenog zahtjeva ove tužbe tako da se odnosi na Provedbenu uredbu br. 714/2013.
- 27 Podnescima koje je tajništvo Općeg suda zaprimilo 9., 17. i 25. rujna 2013. Komisija, Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina i Vijeće podnijeli su svoja očitovanja o tom podnesku za preinaku tužbenog zahtjeva.
- 28 Nakon promjene sastava vijeća Općeg suda, sudac izvjestitelj raspoređen je u šesto vijeće, kojemu su stoga ovi predmeti dodijeljeni.
- 29 Odlukom od 13. studenoga 2013. Opći sud uputio je ove predmete na odlučivanje šestom proširenom vijeću.
- 30 Dopisom od 15. siječnja 2014. Opći sud pozvao je stranke da odgovore na određena pitanja. Stranke su postupile po tim zahtjevima podnescima koje je tajništvo Općeg suda zaprimilo 6. veljače 2014.
- 31 Dana 10. veljače 2014. Vijeće je usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. 125/2014 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe br. 714/2013 (SL L 40, str. 9.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br. 125/2014.
- 32 Dana 18. veljače 2014. tužitelj je podnio podnesak za preinaku tužbenog zahtjeva ove tužbe tako da se odnosi na Provedbenu uredbu br. 125/2014.
- 33 Budući da je jedan član vijeća bio spriječen u odlučivanju, predsjednik Općeg suda 25. veljače 2014., u skladu s člankom 32. stavkom 3. Poslovnika Općeg suda, odredio je drugog suca kako bi se sudsko vijeće popunilo.
- 34 Na raspravi održanoj 26. veljače 2014. Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina, Vijeće i Komisija naveli su da nisu podnijeli prigovore na preinaku tužbenog zahtjeva traženu 18. veljače 2014.

- 35 Vijeće je 22. srpnja 2014. usvojilo Provedbenu uredbu (EU) br. ° 790/2014 o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Provedbene uredbe br.° 125/2014 (SL L 217, str. 1.). Tužitelj je zadržan na popisu u Prilogu Provedbenoj uredbi br.° 790/2014, na temelju izmijenjenih razloga.
- 36 Tužitelj je 20. kolovoza 2014 podnio podnesak za preinaku tužbenog zahtjeva ove tužbe tako da se odnosi na Provedbenu uredbu br.° 790/2014.
- 37 Podnescima koje je tajništvo Općeg suda zaprimilo 23. i 25. rujna 2014., Vijeće i Kraljevina Nizozemska podnijeli su svoja očitovanja o tom podnesku za preinaku tužbenog zahtjeva.

Zahtjevi stranaka

- 38 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi provedbene uredbe br. 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 i 790/2014 (u daljnjem tekstu: pobijane uredbe) u dijelu u kojem se odnose na njega;
  - naloži Vijeću snošenje troškova.
- 39 Vijeće, koje u predmetu T-208/11 podupiru Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina i Komisija, a u predmetu T-508/11 Kraljevina Nizozemska i Komisija od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu kao neosnovanu;
  - naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

- 40 Tužitelj u biti ističe sedam tužbenih razloga, od toga šest u predmetima T-208/11 i T-508/11 i jedan u predmetu T-508/11.
- 41 Šest tužbenih razloga zajedničkih dvjema tužbama odnosi se, prvi, na neprimjenjivost Uredbe br. 2580/2001 na sukob između tužitelja i šrilanske vlade, drugi, na pogrešno određivanje tužitelja kao terorističke organizacije u smislu članka 1. stavka 3. Zajedničkog stajališta 2001/931, treći, na nepostojanje odluke nadležnog tijela, četvrti, na nepostojanje preispitivanja koje zahtijeva članak 1. stavak 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, peti, na povredu obveze obrazlaganja, šesti, na povredu tužiteljevih prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu. Sedmi tužbeni razlog, istaknut samo u tužbi u predmetu T-508/11, odnosi se na povredu načela proporcionalnosti i supsidijarnosti.

Prvi tužbeni razlog: neprimjenjivost Uredbe br. 2580/2001 na sukob između tužitelja i šrilanske vlade

Argumenti stranaka

- 42 Tužitelj tvrdi da Uredba br. 2580/2001 nije primjenjiva na situacije oružanog sukoba, oružani sukobi – i dakle u okviru njih počinjena djela – prema njegovu mišljenju mogu potpadati samo pod međunarodno humanitarno pravo.
- 43 Tužitelj je, kao što to pokazuje činjenični slijed, bio strana u oružanom sukobu protiv oružanih snaga šrilanske vlade s ciljem samoodređenja naroda Tamila i njegova „oslobođenja od ugnjetavanja“ te vlade. Uzimajući u obzir organizaciju i funkcioniranje tužiteljevih oružanih snaga, članovi tih snaga

ispunjavali su sve zahtjeve međunarodnog prava za priznavanje statusa boraca. Taj status dao im je imunitet za zakonita ratna djela s obzirom na pravo oružanih sukoba, a za eventualna nezakonita djela bili bi podložni samo tom pravu, uz isključenje svih propisa o borbi protiv terorizma. Budući da se zakonita ratna djela na temelju nacionalnog prava ne mogu smatrati nezakonitima, njihovo izvršenje isključuje primjenu Zajedničkog stajališta 2001/931, koje u članku 1. stavku 3. isključuje svoju primjenu na djela koja ne predstavljaju povrede na temelju nacionalnog prava.

- 44 Uvrštenje tužitelja na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava prema tome predstavlja miješanje treće države u oružani sukob, protivno načelu nemiješanja međunarodnog humanitarnog prava.
- 45 U svojim replikama tužitelj je tvrdio da valja napraviti jasnu razliku između oružanog sukoba i terorizma. Prvo pitanje nije to ima li ovaj događaj obilježja terorističkog djela, nego je li u tijeku oružani sukob, u kojem se slučaju primjenjuje samo humanitarno pravo. Humanitarno pravo ne zabranjuje oružane sukobe, a ubojstva počinjena u ratnom kontekstu, ali bez povrede prava oružanog sukoba, ispričiva su. Prema tome, smatrati samoubilački napad na sjedište neprijatelja terorističkim djelom, kao što je u ovom slučaju učinilo Vijeće, znači kriminalizirati ratno djelo koje je, međutim, prihvatljivo na temelju međunarodnog humanitarnog prava.
- 46 Tužitelj u prilog svojim argumentima usto ističe presudu *Rechtbank's-Gravenhague* (prvostupanjski sud u Haagu, Nizozemska) od 21. listopada 2011. kao i presudu *Tribunale di Napoli* (sud u Napulju, Italija) od 23. lipnja 2011., koji su utvrdili da je on sudjelovao u unutarnjem oružanom sukobu u smislu međunarodnog prava i koji su odbili prihvatiti određivanje tužitelja kao terorista.
- 47 Vijeće, koje podupiru intervenijenti, osporava tužiteljeve argumente. Podsjeća da na temelju međunarodnog prava, ako su počinjena teroristička djela, kvalifikacija oružanog sukoba ne sprečava primjenu međunarodnih pravnih pravila u području borbe protiv terorizma, borbe u kojoj Europska unija aktivno sudjeluje u potporu mjerama koje je donijelo Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda (u daljnjem tekstu: Vijeće sigurnosti). Međunarodno humanitarno pravo ne isključuje primjenu posebnih konvencija o borbi protiv terorizma. Definicija terorističkog djela u Zajedničkom stajalištu 2001/931 ostaje primjenjiva bez obzira na to kakve su okolnosti u kojima su počinjena teroristička djela. Vijeće osporava to da tužiteljeva kvalifikacija situacije na Šri Lanki istog može izuzeti od primjene međunarodnog zakonodavstva o borbi protiv terorizma.
- 48 U odgovorima na repliku Vijeće ostaje pri svojem stajalištu. Kad je riječ o presudi *Rechtbank's-Gravenhague*, ističe da je na nju uložena žalba i da joj Opći sud ne može pridati posljedice koje navodi tužitelj u području tumačenja međunarodnog humanitarnog prava i europskog prava.
- 49 Komisija smatra da tužitelj griješi glede navodne nespojivosti oružanih sukoba i terorističkih djela. Ne postoji načelo imuniteta boraca za teroristička djela počinjena tijekom oružanog sukoba. Tužitelj ne dokazuje svoju tvrdnju prema kojoj su djela zbog kojih mu se prigovara u obrazloženjima pobijanih uredaba zakonita ratna djela. Tužitelj pogrešno tvrdi da su teroristička djela počinjena u okviru oružanog sukoba podložna samo humanitarnom pravu. Institucije Unije uživaju široku diskrecijsku ovlast u području upravljanja vanjskim odnosima Unije i u pogledu čimbenika koje treba uzeti u obzir u cilju donošenja mjere zamrzavanja financijskih sredstava. Unija sastavlja popis terorističkih organizacija kako bi ih lišila sredstava financiranja i to čini neovisno o njihovu eventualnom statusu strana u oružanom sukobu. Taj je pristup sukladan s gledištem Unije i, štoviše, uvelike poduprt u ostatku svijeta, prema kojem su sva teroristička djela kažnjiva te se moraju iskorijeniti, bilo da su počinjena u mirnodopsko vrijeme ili u vrijeme oružanog sukoba.
- 50 Prema tome, nije potrebno utvrditi točnu prirodu sukoba između tužitelja i šrilanske vlade – je li oružani ili ne, unutarnji ili međunarodni, rat za oslobođenje ili ne.

- 51 U pogledu navodne povrede načela nemiješanja, Komisija ističe da je ono uspostavljeno u korist država i da se na njega mogu pozivati samo one, a ne „pobunjeničke skupine“. Činjenica da je samo tužitelj, a ne šrilanska vlada uvršten na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava oportunistički je argument koji Opći sud ne može uzeti u obzir. Pozivanje na članak 6. stavak 5. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Dopunski protokol II.), od 8. lipnja 1977., nije relevantno.
- 52 Komisija kao i drugi intervenijenti osporavaju relevantnost ili osnovanost tužiteljeva pozivanja na presude *Rechtbank's-Gravenhague* i *Tribunale di Napoli*.
- 53 Jasno je da pitanje o tome je li određeni napad terorističke prirode ne ovisi o političkom razlogu zbog kojeg je taj napad izveden, nego o njegovim sredstvima i metodama. Pravo oružanih sukoba ne predviđa iznimku od zabrane terorističkih djela i nijedno pravilo humanitarnog prava ne zabranjuje donošenje mjera, poput zamrzavanja financijskih sredstava, kojima je cilj zaustaviti financiranje terorizma, gdje god da je počinjen.

Ocjena Općeg suda

- 54 Ovim tužbenim razlogom tužitelj u biti tvrdi da je u slučaju oružanog sukoba u smislu međunarodnog humanitarnog prava – kao, prema njemu, u ovom predmetu – na eventualna nezakonita djela počinjena u okviru tog sukoba primjenjivo samo to pravo, uz isključenje propisa o sprečavanju i suzbijanju terorizma. Tužitelj je oslobodilački pokret koji je vodio oružani sukob protiv „ugnjetavalačke vlade“. Njegovo uvrštenje na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava predstavlja povredu načela nemiješanja međunarodnog humanitarnog prava i pogrešno je to što je Vijeće na njega primijenilo odredbe prava Unije u području terorizma.
- 55 U prilog svojim argumentima tužitelj se poziva na različite odredbe međunarodnog prava i prava Unije.
- 56 Međutim, suprotno onomu što ističe tužitelj, primjenjivost međunarodnog humanitarnog prava na situaciju oružanog sukoba i na djela počinjena u tom okviru ne znači neprimjenjivost propisa o terorizmu na ta djela. To vrijedi i za odredbe prava Unije primijenjene u ovom predmetu, osobito Zajedničko stajalište 2001/931 i Uredbu br. 2580/2001, i za međunarodno pravo na koje se poziva tužitelj.
- 57 Kao prvo, kad je riječ o pravu Unije, valja u biti istaknuti da postojanje oružanog sukoba u smislu međunarodnog humanitarnog prava ne isključuje primjenu odredaba prava Unije o terorizmu na eventualna teroristička djela počinjena u tom okviru.
- 58 S jedne strane, Zajedničko stajalište 2001/931 ne pravi razliku glede svojeg područja primjene prema tome je li predmetno djelo počinjeno u okviru oružanog sukoba u smislu međunarodnog humanitarnog prava ili nije. S druge strane, i kao što to ispravno ističe Vijeće, ciljevi Unije i njezinih država članica su borba protiv terorizma u bilo kojem obliku, u skladu s ciljevima važećeg međunarodnog prava.
- 59 Osobito za provedbu Rezolucije Vijeća sigurnosti 1373 (2001) od 28. rujna 2001. na razini Unije, koja „potvrđuje nužnost borbe svim sredstvima, u skladu s Poveljom Ujedinjenih naroda, protiv prijetnji međunarodnom miru i sigurnosti koje predstavljaju teroristička djela“ i „od država članica zahtijeva da upotpune međunarodnu suradnju poduzimanjem dodatnih mjera za sprečavanje i suzbijanje, svim zakonitim sredstvima, financiranja i pripreme svih terorističkih djela na svojem području“, Vijeće je usvojilo Zajedničko stajalište 2001/931 (vidjeti uvodne izjave 5. do 7. tog zajedničkog stajališta), a zatim u skladu s tim zajedničkim stajalištem Uredbu br. 2580/2001 (vidjeti uvodne izjave 3., 5. i 6. te uredbe).

- 60 Kao drugo, kad je riječ o međunarodnom pravu na koje se poziva tužitelj, valja napomenuti da, osim toga što oružani sukob nesporno može dovesti do djela koja po svojoj prirodi odgovaraju terorističkim djelima, međunarodno humanitarno pravo takva djela izričito određuje kao „teroristička djela“ protivna tom pravu.
- 61 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. u članku 33. izričito određuju da su sve mjere terorizma zabranjene. U istom smislu Dopunski protokoli I. i II. Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih i nemeđunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977., čiji je cilj osigurati bolju zaštitu žrtava, određuju da su teroristička djela zabranjena u svako doba i na svakom mjestu (članak 4. stavak 2. Dopunskog protokola II.) i da su zabranjeni čini nasilja ili prijetnje nasiljem kojih je glavna svrha terorizirati civilno stanovništvo (članak 51. stavak 2. Dopunskog protokola I. i članak 13. stavak 2. Dopunskog protokola II.).
- 62 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da je počinjenje terorističkih djela od strana koje sudjeluju u oružanom sukobu kao takvo izričito predviđeno i osuđeno međunarodnim humanitarnim pravom.
- 63 Usto valja dodati da postojanje oružanog sukoba u smislu međunarodnog humanitarnog prava ne isključuje, u slučaju terorističkog djela počinjenog u okviru tog sukoba, primjenu, osim odredaba tog humanitarnog prava o povredama ratnog prava, odredaba međunarodnog prava koje se posebno odnose na terorizam.
- 64 Tako Međunarodna konvencija o sprečavanju financiranja terorizma, potpisana u New Yorku 9. prosinca 1999. (u daljnjem tekstu: Njujorška konvencija iz 1999.), izričito predviđa počinjenje terorističkih djela u okviru oružanog sukoba u smislu međunarodnog prava. U svojem članku 2. stavku 1. točki (b) kaznenim djelom smatra „svako drugo djelo kojem je namjena prouzročiti smrt ili tešku tjelesnu ozljedu civila ili bilo koje druge osobe, koja nije aktivno uključena u situaciju oružanog sukoba, ako je svrha tog djela – po njegovoj naravi ili sadržaju – zastrašiti stanovništvo ili prisiliti neku vladu ili međunarodnu organizaciju na činjenje ili suzdržavanje od činjenja bilo kojeg djela“.
- 65 Ta konvencija potvrđuje da čak i u oružanom sukobu u smislu međunarodnog humanitarnog prava mogu postojati teroristička djela koja su kažnjiva kao takva, a ne samo kao ratni zločini. Ta djela uključuju i ona kojima je namjena prouzročiti smrt ili tešku tjelesnu ozljedu civila.
- 66 Tužiteljjev argument *a contrario* prema kojem članak 2. stavak 1. točka (b) Njujorške konvencije iz 1999. iz područja primjene te konvencije isključuje svako djelo usmjereno protiv osoba „koje [...] u aktivno uključen[e...] u situaciju oružanog sukoba“ ni u kojem slučaju ne dovodi u pitanje to utvrđenje.
- 67 Stoga tužitelj pogrešno tvrdi da su pojmovi oružanog sukoba i terorizma prema međunarodnom pravu nespojivi.
- 68 Kad je riječ o mogućoj okolnosti da teroristička djela potječu od „boraca za slobodu“ ili oslobodilačkih pokreta uključenih u oružani sukob protiv „ugnjetavalačke vlade“, iz prethodnih razmatranja također proizlazi da ona nije relevantna. Takva iznimka od zabrane terorističkih djela u oružanim sukobima ne počiva ni na jednom temelju prava Unije ili čak međunarodnog prava. Europsko i međunarodno pravo u osudi terorističkih djela ne prave nikakvu razliku između statusa počinitelja djela i ciljeva koje slijedi.
- 69 Kad je riječ o tužiteljevu pozivanju na načelo nemiješanja koje je prema njemu Vijeće povrijedilo time što ga je uvrstilo na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, valja istaknuti da to načelo običajnog međunarodnog prava, koje se naziva i načelom neintervencije, uključuje pravo svake suverene države da obavlja svoje poslove bez vanjskog miješanja i predstavlja prirodnu posljedicu načela suverene jednakosti država (presude Međunarodnog suda pravde, Vojne i paravojne aktivnosti u Nikaragvi i protiv Nikaragve (Nikaragva/Sjedinjene Američke Države), od 26. studenoga 1984., o nadležnosti i dopuštenosti, MSP Zbornik 1984., str. 392., t. 73.; i od 27. lipnja 1986., o

meritumu, MSP Zbornik 1986., str. 96., t. 202.). Kao što je to istaknulo Vijeće, to je načelo međunarodnog prava ustanovljeno u korist suverenih država, a ne u korist skupina ili pokreta. Uvrštenje jednog pokreta na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava – čak i ako je to oslobodilački pokret – u situaciji oružanog sukoba sa suverenom državom, zbog uključenosti tog pokreta u terorizam, dakle, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, ne predstavlja povredu načela nemiješanja.

- 70 Osim toga, tužiteljev argument da miješanje Unije proizlazi iz diskriminirajuće prirode stajališta Unije, koje se sastoji u donošenju mjera ograničavanja samo u odnosu na tužitelja, a ne u odnosu na Demokratsku Socijalističku Republiku Šri Lanku, ne može se prihvatiti.
- 71 Zakonitost mjera koje Vijeće donosi protiv skupine na temelju Zajedničkog stajališta 2001/931 ovisi o tome je li ta institucija u svojoj odluci sukladna uvjetima i zahtjevima određenima u tom zajedničkom stajalištu, a ne o tome mogu li druge strane eventualno biti predmet mjera ograničavanja. Cilj Zajedničkog stajališta 2001/931 i njegove provedbe od strane Vijeća nije utvrđivanje tko je u oružanom sukobu između države i skupine u pravu ili u krivu, već borba protiv terorizma. U tom kontekstu, uzimajući u obzir široku diskrecijsku ovlast priznatu institucijama Unije u području upravljanja njezinim vanjskim odnosima (vidjeti u tom smislu presude od 28. listopada 1982., Faust/Komisija, 52/81, Zb., EU:C:1982:369, t. 27.; od 16. lipnja 1998., Racke, C-162/96, Zb., EU:C:1998:293, t. 52. i od 27. rujna 2007., Ikea Wholesale, C-351/04, Zb., EU:C:2007:547, t. 40.; rješenje od 6. rujna 2011., Mugraby/Vijeće i Komisija, T-292/09, EU:T:2011:418, t. 60.), u ovom sporu nije potrebno ispitati jesu li se mjere ograničavanja na temelju prava Unije mogle donijeti u odnosu na Demokratsku Socijalističku Republiku Šri Lanku. U svakom slučaju, čak i pod pretpostavkom da je Demokratska Socijalistička Republika Šri Lanka počinila djela koja mogu dati povoda kritici i na kojima se može temeljiti djelovanje Unije, valja istaknuti da načelo jednakog postupanja valja pomiriti s načelom zakonitosti prema kojem se nitko u svoju korist ne može pozivati na nezakonito djelo počinjeno u korist drugoga (presude od 9. srpnja 2009., Melli Bank/Vijeće, T-246/08 i T-332/08, Zb., EU:T:2009:266, t. 75. i od 14. listopada 2009., Bank Melli Iran/Vijeće, T-390/08, Zb., EU:T:2009:401, t. 56. i 59.).
- 72 Tužitelj je također pogriješio što za osporavanje primjenjivosti Uredbe br. 2580/2001 na teroristička djela počinjena u okviru oružanog sukoba navodi Okvirnu odluku Vijeća od 13. lipnja 2002. o suzbijanju terorizma (2002/475/PUP) (SL L 164, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 9., str. 214.) i konkretnije uvodnu izjavu 11. te okvirne odluke prema kojoj ona „ne uređuje djelovanja oružanih snaga tijekom oružanog sukoba, u smislu kojem tim pojmovima daje međunarodno humanitarno pravo, koji sukobi su uređeni tim pravom, kao niti djelovanja oružanih snaga države u provođenju njihovih službenih dužnosti ako su uređena drugim pravilima međunarodnog prava“. Tužitelj dodaje da je Okvirna odluka 2002/475 popraćena izjavom Vijeća koja iz njezina područja primjene izričito isključuje oružani otpor poput onoga koji su vodili različiti europski pokreti otpora tijekom Drugog svjetskog rata.
- 73 S jedne strane, Uredba br. 2580/2001 nije donesena na temelju Okvirne odluke 2002/475, koja se odnosi na kazneno pravo, nego na temelju Zajedničkog stajališta 2001/931. Okvirna odluka 2002/475 stoga ne može određivati područje primjene Uredbe br. 2580/2001.
- 74 S druge strane, Zajedničko stajalište 2001/931 kao i Rezolucija Vijeća sigurnosti 1373 (2001) koju ono provodi na razini Unije ne sadrže nijednu odredbu usporedivu s uvodnom izjavom 11. Okvirne odluke 2002/475.
- 75 Slijedi da tužiteljevo pozivanje na Okvirnu odluku 2002/475 i prateću izjavu Vijeća nije relevantno.
- 76 Štoviše, valja smatrati, poput Komisije, da nepostojanje uvodne izjave usporedive s uvodnom izjavom 11. Okvirne odluke 2002/475 u Zajedničkom stajalištu 2001/931 u najboljem slučaju treba tumačiti kao izražavanje namjere Vijeća da ne predvidi nijednu iznimku od primjene odredaba Unije kad je

riječ o sprečavanju terorizma suzbijanjem njegova financiranja. To nepostojanje iznimke u skladu je s Njujorškom konvencijom iz 1999. koja isto tako ne sadrži nijednu odredbu poput one iz uvodne izjave 11. Okvirne odluke 2002/475.

- 77 Kad je riječ o tužiteljevu pozivanju na Preporuku Europskog parlamenta o ulozi Unije u borbi protiv terorizma [2001/2016 (INI)] (SL 2002 C 72 E, str. 135.), valja istaknuti da se ono odnosi na neobvezujući dokument. Štoviše, ta preporuka ne ozakonjuje počinjenje terorističkih djela od strane oslobodilačkih pokreta. U uvodnoj izjavi te preporuke Parlament se ograničava na razlikovanje između terorističkih djela počinjenih unutar Unije – čije su države članice pravne države – i „djela otpora u trećim zemljama protiv državnih struktura koje su i same pribjele terorističkim metodama“.
- 78 Kad je riječ o tužiteljevu pozivanju na članak 6. stavak 5. Dopunskog protokola II. Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. (vidjeti gornju točku 61.), ono nije relevantno. Ta odredba, prema kojoj „[p]o prestanku [unutrašnjih] neprijateljstava vlasti će u što je moguće većoj mjeri nastojati amnestirati osobe koje su sudjelovale u oružanom sukobu“ odnosi se na kaznene progone koje može pokrenuti dotična vlada, među ostalim, protiv članova oružanih skupina koji su se protiv nje borili, dok se Uredba br. 2580/2001 ne odnosi na nametanje takvih progona i kaznenih sankcija, nego na Unijino donošenje preventivnih mjera u području terorizma.
- 79 Kad je riječ o izrazu „koje se prema nacionalnom pravu utvrđuje kao kazneno djelo“ iz članka 1. stavka 3. Zajedničkog stajališta 2001/931, iz kojeg tužitelj izvodi Unijino priznavanje imuniteta od primjene mjera zamrzavanja financijskih sredstava u slučaju zakonitih ratnih djela u njezinu zajedničkom stajalištu, valja ustvrditi da je cilj tog izraza zapravo imunitet boraca u zakonitim oružanim sukobima za zakonita ratna djela, imunitet koji Dopunski protokoli I. i II. (vidjeti gornju točku 61.) izražavaju na sljedeći način: nitko ne može biti osuđen za bilo koji čin ili propust koji nije bio kazneno djelo prema unutrašnjem ili međunarodnom pravu u trenutku izvršenja (članak 75. stavak 4. točka (c) Dopunskog protokola I. i članak 6. stavak 2. točka (c) Dopunskog protokola II.).
- 80 Postojanje tog izraza u Zajedničkom stajalištu 2001/931, dakle, ne mijenja činjenicu da je Uredba br. 2580/2001 primjenjiva na teroristička djela, koja i kada su počinjena u okviru oružanog sukoba predstavljaju nezakonita ratna djela.
- 81 Iz prethodnih razmatranja slijedi da je, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, Uredba br. 2580/2001 primjenjiva na teroristička djela počinjena u okviru oružanih sukoba.
- 82 Tužitelj se, dakle, ne može pozivati na postojanje svojeg navodnog oružanog sukoba sa šrilanskom vladom radi isključenja mogućnosti primjene Zajedničkog stajališta 2001/931 na njega zbog mogućih terorističkih djela koja je navodno počinio u tom kontekstu.
- 83 Ovaj tužbeni razlog stoga valja odbiti.

Treći tužbeni razlog: nepostojanje odluke nadležnog tijela

Argumenti stranaka

- 84 Tužitelj ističe da obrazloženja pobijanih uredaba, nakon popisa napada koji mu se pripisuju, sadrže pozivanja na britanske i indijske odluke. Tužitelj ističe da nijedan od tih elemenata obrazloženja ne može predstavljati odluku nadležnog tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 85 Kao prvo kad je riječ o popisu napada koji se pripisuju tužitelju, jasno je da on ne predstavlja odluku nadležnog tijela. Ipak, to ne utječe na zapažanje da taj popis i napadi koje on sadrži nisu poduprti dokazima i da stoga ne mogu poslužiti kao osnova da se tužitelja zadrži na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava.

- 86 Kao drugo, kad je riječ o britanskim odlukama koje se navode u obrazloženjima pobijanih uredaba, ne radi se o odlukama nadležnih tijela. Budući da te odluke ne sadrže osudu djela relevantnih u kontekstu Zajedničkog stajališta 2001/931, one mogu poslužiti kao pravna osnova samo ako se odnose na pokretanje istrage ili kaznenog progona i ako se temelje na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima ili indicijima. To nije slučaj britanskih odluka, koje su upravne, a ne kaznene odluke, o određivanju tužitelja kao terorista i zamrzavanju njegovih financijskih sredstava. Samo odluke donesene u okviru kaznenih postupaka mogu poslužiti kao osnova odluke o uvrštenju na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava. Jedini slučaj odluke koja nije kaznena, a koja se prihvaća kao osnova uvrštenja na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, jesu odluke Vijeća sigurnosti, kako je navedeno u članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 87 Tužitelj dodaje da predmetna britanska tijela nisu nadležna tijela s obzirom na to da nijedno od njih nije pravosudno tijelo, iako u Ujedinjenoj Kraljevini postoje pravosudna tijela s nadležnošću u području koje obuhvaća članak 1. stavak 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 88 Podredno, u slučaju kad bi Opći sud smatrao da odluke britanskih tijela znače pokretanje istrage ili kaznenog progona ili osudu za terorističko djelo, tužitelj tvrdi da te odluke nisu utemeljene na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima i indicijima. S tim u vezi, obrazloženja pobijanih uredaba ne određuju točno koje su osnove britanskih odluka. Tužitelj primjećuje da ga britanske vlasti nisu svrstale individualno, nego „u paketu“ s 20 drugih skupina.
- 89 Treće, kad je riječ o indijskim odlukama, tužitelj, uzimajući u obzir načelo lojalne suradnje, u biti smatra da se samo odluke tijela države članice, uz iznimku odluka Vijeća sigurnosti, mogu smatrati odlukama nadležnih tijela. Smatrati drukčije značilo bi onemogućiti sustav sankcija Unije, „potkopavajući“ vodeću ulogu država članica i navodeći Vijeće da se osloni na informacije koje dolaze iz trećih država koje nisu vezane načelom lojalne suradnje i za čije odluke Vijeće ne može pretpostaviti da poštuju standarde Unije u smislu zaštite prava na obranu i djelotvornu sudsku zaštitu.
- 90 Podredno, u slučaju kad bi Opći sud smatrao da se Vijeće može osloniti na odluku tijela treće države, tužitelj ističe da se predmetne indijske odluke ne mogu smatrati odlukama nadležnih tijela. Isto kao i britanske odluke, one ne znače pokretanje istrage ili kaznenog progona niti osudu te postoje indijski sudovi nadležni u području terorizma.
- 91 Osim toga, iako indijsko pravo predviđa upućivanje na sud svake udruge koja je proglašena nezakonitom, kako bi taj sud utvrdio osnovanost tog proglašenja, tužitelj nikad nije iskoristio to pravo i obrazloženja odluka o zadržavanju tužitelja na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava koje je donijela Unije ne navode ništa u tom pogledu, štoviše niti ijedan element koji pokazuje da su utvrđenja indijske vlade doista odluke koje je donijelo nadležno tijelo u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 92 Još podrednije, u slučaju kad bi Opći sud smatrao da indijske odluke znače pokretanje istrage ili kaznenog progona ili osudu za terorističko djelo, tužitelj tvrdi da se te odluke ne temelje na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima ili indicijima. S tim u vezi, obrazloženja pobijanih uredaba ni na koji način ne određuju koje su osnove tih indijskih odluka. Vijeće se ne može samo pozvati na odluke nacionalnih tijela a da ne može jamčiti da su to odluke u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931. To je tim više tako kad je riječ o odluci koju je donijela država koja nije članica Unije.
- 93 Zaključno, indijska tijela ne mogu se smatrati povjerljivim izvorom informacija jer su u sukobu između tužitelja i šrilanske vlade zauzela „pristrano stajalište“.
- 94 Tužitelj ističe da argument obrane prema kojem tužitelj pred nacionalnim sudovima mora osporiti činjenice preuzete u obrazloženjima odluka o svojem zadržavanju na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava ne uzima u obzir činjenicu da samo Vijeće nije pružilo nikakve dokaze o tome kako su u navedenim nacionalnim odlukama te činjenice ispitane i pripisane tužitelju.

Argument prema kojem Vijeće ne mora pružiti dodatne dokaze jer je mjera Unije upravna, a ne kaznena nije osnovan. Osim toga, tužitelj ne može biti dužan podnijeti tužbu u svakom od nacionalnih pravnih poredaka u kojem su donesene odluke na kojima je Vijeće temeljilo svoju odluku.

- 95 Vijeće, koje podupiru intervenijenti, osporava tužiteljeve argumente.
- 96 Kad je riječ o popisu napada navedenih u obrazloženjima odluka o zadržavanju tužitelja na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, Vijeće osporava to da je dužno pružiti dodatne dokaze koji se odnose na pripisivanje tih djela tužitelju. Vijeće ističe da je tužitelj, ako je htio osporiti točnost činjenica koje mu se pripisuju, trebao to učiniti pred nacionalnim sudovima država koje su prvotno donijele mjere protiv njega.
- 97 Kad je riječ o britanskim odlukama, Vijeće osporava argument prema kojem one ne predstavljaju odluke nadležnih tijela jer se njima ne pokreće nikakva istraga, kazneni progon ili se one ne temelje na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima ili indicijama. Također osporava argument koji se odnosi na to da predmetne britanske vlasti nisu pravosudna tijela. Ističe da Zajedničko stajalište 2001/931 ne zahtijeva to da nacionalna odluka mora biti kaznena. U pogledu ocjene dokaza i indicija na kojima se temelji nacionalna odluka, načelo lojalne suradnje znači obvezu za Vijeće da se što je više moguće osloni na ocjenu nadležnog nacionalnog tijela, s obzirom na to da je njegova predodžba i procjena opasnosti da bi se, u nepostojanju mjere zamrzavanja financijskih sredstava, predmetna sredstva mogla koristiti za financiranje terorizma od primarne važnosti za Vijeće. Okolnost da je nacionalno tijelo upravno, a ne pravosudno nije odlučujuća.
- 98 Konkretnije, glede odluke Secretary of State for the Home Department (ministarstvo unutarnjih poslova, Ujedinjena Kraljevina, u daljnjem tekstu: Home Secretary) od 29. ožujka 2001., Vijeće podsjeća da je Opći sud već presudio da je riječ o odluci nadležnog tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931. Vijeće podsjeća da je Home Secretary tu odluku donio na temelju odjeljka 3(3)(a) UK Terrorism Act 2000, koji mu daje nadležnost, nakon odobrenja Parlamenta, da zabrani svaku organizaciju za koju smatra da je „uključena u terorizam“.
- 99 Ta odluka Home Secretary sama je po sebi dovoljna da se na njoj temelje odluke Vijeća, a da čak nije potrebno ispitati odluku UK Treasury (ministarstvo financija, Ujedinjena Kraljevina, u daljnjem tekstu: UK Treasury) od 6. prosinca 2001. o zamrzavanju financijskih sredstava, koja se spominje u obrazloženjima od 15. studenoga 2010. na kojima se temelji Provedbena uredba br. 83/2011, a zatim je kasnije ispuštena jer u Ujedinjenoj Kraljevini više nije bilo odvojene odluke o zamrzavanju financijskih sredstava. Vijeće napominje da je sadržaj te potonje odluke nakon toga preuzet u naknadnoj odluci od 7. listopada 2009. koja ima istu prirodu i iste učinke kao i zamrzavanje financijskih sredstava i smatra da je ona, kao i odluka Home Secretary, odluka nadležnog tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 100 Što se tiče odluke koju je 1992. donijela indijska vlada na temelju Unlawful Activities Act (Zakon o nezakonitim aktivnostima) iz 1967., kako je izmijenjen 2004., Vijeće ističe da je nadležno za donošenje mjera zamrzavanja financijskih sredstava na temelju odluka koje su donijela nadležna tijela treće države, bilo na prijedlog države članice u tom smislu nakon prvog ispitivanja promatranog slučaja, bilo na zahtjev same dotične treće države. Vijeće navodi da tada mora osigurati da su predmetne odluke donesene uz poštovanje temeljnih načela koja uređuju zaštitu ljudskih prava, vladavinu prava, načelo presumpcije nedužnosti, pravo na pošteno suđenje i pravo da se ne bude dva puta suđen ili kažnjen u istoj stvari. Takav je bio slučaj u ovom predmetu.
- 101 U odgovoru na repliku Vijeće se, zadržavajući u biti svoje stajalište, u pogledu britanskih odluka poziva na informacije iz intervencijskog podneska Ujedinjene Kraljevine. Dodaje da se upoznao sa sljedećim informacijama, prema kojima je tužitelj neprekidno bio predmet mjera zabrane indijskih vlasti: najnovija odluka stupila je snagu 14. svibnja 2010. na dvije godine i potvrđena je 12. studenoga 2010. u okviru sudskog nadzora. Tužitelj, dakle, u Indiji nastavlja biti na popisu kao teroristička organizacija.

102 U intervencijskom podnesku Ujedinjena Kraljevina ističe da odluke Home Secretary i UK Treasury očito ispunjavaju potrebne uvjete da bi se smatrale odlukama nadležnog tijela. Što se tiče indijske odluke, Ujedinjena Kraljevina slaže se sa stajalištem Vijeća prema kojem tu odluku treba smatrati odlukom nadležnog tijela.

Ocjena Općeg suda

103 Za razliku od njegove prve primjedbe, prema kojoj popis činjenica na početku obrazloženja pobijanih uredaba ne predstavlja odluku nadležnog tijela, koja je točna, tužitelj tvrdi da odluke britanskih i indijskih tijela navedene u obrazloženjima pobijanih odluka nisu odluke nadležnih tijela u smislu članka 1. stavka 4. drugog podstavka Zajedničkog stajališta 2001/931.

104 Kad je riječ o općem prigovoru prema kojem predmetne britanske i indijske vlasti nisu nadležna tijela jer nisu pravosudna tijela iako u tim državama postoje pravosudna tijela nadležna u području terorizma, valja ga odbiti zbog sljedećih razloga.

105 Opći sud već je presudio, u slučaju jedne odluke nizozemskog upravnog tijela (odluka o sankcijama („Sanctieregeling“) u području terorizma koju su donijela nizozemska ministarstva vanjskih poslova i financija), da okolnost da je ta odluka upravna, a ne sudska nije sama po sebi odlučujuća, s obzirom na to da sam tekst članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 izričito predviđa da se tijelo koje nije pravosudno također može smatrati nadležnim tijelom u smislu te odredbe (presuda od 9. rujna 2010., Al-Aqsa/Vijeće, T-348/07, Zb., u daljnjem tekstu: presuda Al-Aqsa T-348/07, EU:T:2010:373, t. 88.). U toj presudi, donesenoj povodom žalbe protiv gore navedene presude Al-Aqsa T-348/07 (EU:T:2010:373), Sud je u biti potvrdio da se Sanctieregeling može smatrati odlukom nadležnog tijela (presuda od 15. studenoga 2012., Al-Aqsa/Vijeće, C-539/10 P i C-550/10 P, Zb., u daljnjem tekstu: presuda Al-Aqsa C-539/10 P, EU:C:2012:711, t. 66. do 77.).

106 U ranijoj presudi koja se odnosi na odluku Home Secretary Opći sud smatrao je da ta odluka doista jest, s obzirom na relevantno zakonodavstvo, odluka nadležnog nacionalnog tijela koja odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 (presuda od 23. listopada 2008., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-256/07, Zb., u daljnjem tekstu: presuda PMOI T-256/07, EU:T:2008:461, t. 144. i 145., zadnja rečenica; vidjeti također u tom smislu presudu Al-Aqsa T-348/07, t. 105. *supra*, EU:T:2010:373, t. 89., *in fine*).

107 Tako, čak i ako drugi podstavak članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 daje prednost odlukama pravosudnih tijela, on ni na koji način ne isključuje uzimanje u obzir odluka upravnih tijela ako s jedne strane ta tijela u nacionalnom pravu doista imaju ovlast za donošenje restriktivnih odluka protiv skupina uključenih u terorizam i s druge strane ako se ta tijela, iako samo upravna, mogu smatrati „ekvivalentnima“ pravosudnim tijelima.

108 Okolnost koju navodi tužitelj da britanski i indijski sudovi imaju ovlasti u području suzbijanja terorizma stoga ne znači da Vijeće ne može uzeti u obzir odluke nacionalnog upravnog tijela kojem je povjereno donošenje mjera ograničavanja u području terorizma.

109 U tom pogledu valja napomenuti da tužitelj ne navodi da su odluke koje su donijela predmetna britanska i indijska tijela donijela tijela neovlaštena za tu svrhu prema nacionalnim pravima dotičnih država članica.

110 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da opći tužiteljev prigovor (vidjeti gornju točku 104.) valja odbiti.

111 Tužitelj nadalje ističe da, s obzirom na to da navedene nacionalne odluke koje se spominju u obrazloženju pobijanih uredaba ne uključuju osudu, one mogu poslužiti kao pravna osnova samo ako se odnose na pokretanje istrage ili kaznenog progona i ako se temelje na ozbiljnim i vjerodostojnim

dokazima i indicijima. Međutim, to nije slučaj s nacionalnim odlukama koje su upravne, a ne kaznene odluke, o određivanju tužitelja kao terorista i zamrzavanju financijskih sredstava. Samo odluke donesene u okviru kaznenih postupaka mogu poslužiti kao temelj odluke o uvrštavanju na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava. Jedini slučaj odluke koja nije kaznena, a koja se prihvaća kao osnova uvrštenja na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, jesu odluke Vijeća sigurnosti, kako je navedeno u članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.

- 112 Tim argumentima, tužitelj u biti ističe da samo kaznene odluke mogu predstavljati odluke nadležnih tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931. Osim toga, on navodi da same odluke o uvrštavanju na popis nisu dostatne.
- 113 Valja podsjetiti da Zajedničko stajalište 2001/931 ne zahtijeva da odluka nadležnog tijela bude donesena u okviru kaznenog postupka *stricto sensu*, iako je to najčešće slučaj. Međutim, s obzirom na ciljeve koje slijedi Zajedničko stajalište 2001/931, u okviru provedbe Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti, predmetni nacionalni postupak ipak za predmet mora imati borbu protiv terorizma u najširem smislu. Te ocjene koje je izvršio Opći sud u presudi Al-Aqsa T-348/07, t. 105. *supra* (EU:T:2010:373, t. 98. i 100.) u biti su potvrđene u presudi Al-Aqsa C-539/10 P, t. 105. *supra* (EU:C:2012:711, t. 70.), s obzirom na to da je Sud smatrao da zaštita dotičnih osoba nije dovedena u pitanje ako odluka koju je donijelo nacionalno tijelo nije donesena u okviru postupka s ciljem nametanja kaznenih sankcija, nego u postupku s ciljem donošenja preventivnih mjera.
- 114 Opći sud također je presudio da, kako bi se Vijeće moglo na nju valjano pozvati, odluka o „pokretanju istrage i kaznenog progona“ mora biti donesena u okviru nacionalnog postupka čiji je neposredni i glavni cilj određivanje preventivne ili represivne mjere protiv dotičnih osoba, skupina ili subjekata u vezi s borbom protiv terorizma i zbog uključenosti u terorizam. Opći sud smatrao je da taj zahtjev ne ispunjava odluka nacionalnog pravosudnog tijela koje odlučuje samo podredno i incidentalno o mogućoj uključenosti dotične osobe, skupine ili subjekta u takvu aktivnost, u okviru spora koji se odnosi, primjerice, na prava i obveze građanskog karaktera (presuda od 30. rujna 2009., Sison/Vijeće, T-341/07, Zb., u daljnjem tekstu: presuda Sison T-341/07, EU:T:2009:372, t. 111.).
- 115 U ovom predmetu, valja istaknuti da, iako odluke koje su donijela britanska (to jest Home Secretary i UK Treasury) i indijska tijela zapravo nisu u strogom smislu riječi odluke „o pokretanju istrage i kaznenog progona za teroristička djela“ ili „osude za takva djela“ u strogo kaznenom značenju izraza, ipak ostaje činjenica da te odluke dovode do zabrane tužitelja u Ujedinjenoj Kraljevini i zamrzavanja njegovih financijskih sredstava kao i do zabrane tužitelja u Indiji te da su stoga očito dio nacionalnih postupaka kojima je prvenstveni cilj nametanje preventivnih ili represivnih mjera protiv tužitelja s ciljem borbe protiv terorizma.
- 116 U toj mjeri i suprotno onomu što tvrdi tužitelj, činjenica da nacionalne odluke u pitanju u ovom predmetu ne odgovaraju točno tekstu iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 sama po sebi ne omogućuje zaključak da ih Vijeće ne može uzeti u obzir.
- 117 Stoga tužitelj pogrešno tvrdi da su jedini slučaj odluke koja nije kaznena, a koja se prihvaća kao osnova uvrštenja na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, odluke Vijeća sigurnosti, kako je navedeno u članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta 2001/931. Svrha zadnje rečenice članka 1. stavka 4. prvog podstavka tog zajedničkog stajališta samo je ponuditi Vijeću mogućnost dodatnog uvrštavanja na popis, uz uvrštenja koja može izvršiti na temelju odluka nadležnih nacionalnih tijela.
- 118 Točno je da djelovanje predmetnih upravnih tijela na kraju dovodi do uvrštenja na popis. Ipak, to samo po sebi ne znači da ta tijela nisu izvršila pojedinačnu ocjenu svake od dotičnih skupina prije njihova uvrštenja na te popise ni da te ocjene nužno moraju biti arbitrarne ili neosnovane. Prema tome, nije

važno to što djelovanje predmetnih tijela dovodi do uvrštenja na popis osoba, skupina ili subjekata uključenih u terorizam nego to da je ta aktivnost izvršena s dovoljno jamstava kako bi Vijeću omogućilo da se na nju osloni kako bi utemeljilo vlastitu odluku o uvrštenju na popis.

- 119 U tom smislu i povrh općih prigovora ispitanih gore, treba odrediti mogu li se konkretno upravna tijela u pitanju u ovom slučaju, to jest, s jedne strane Home Secretary i UK Treasury i s druge strane indijska vlada, smatrati nadležnim tijelima u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 120 Najprije kad je riječ o Home Secretary, valja podsjetiti da je Opći sud već presudio, s obzirom na relevantno nacionalno zakonodavstvo, da je to upravno tijelo nadležno tijelo u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 (presuda PMOI T-256/07, t. 106. *supra*, EU:T:2008:461, t. 144.).
- 121 Tužitelj, uz opće argumente koje je već istaknuo, a Opći sud ih je odbio (vidjeti gornje točke 104. do 118.), ne navodi nijedan argument u suprotnom smislu osim onoga kojim se tvrdi da se njegovo određivanje kao terorističke organizacije u Ujedinjenoj Kraljevini dogodilo istodobno s određivanjem 20 drugih skupina i da House of Commons Ujedinjene Kraljevine navodno nije imao druge mogućnosti nego ili u cijelosti prihvatiti ili odbiti popis koji mu je podnio Home Secretary, bez mogućnosti pojedinačnog bavljenja svakom organizacijom.
- 122 Međutim, iz tog izvotka, koji je pružio tužitelj, o raspravama House of Commons od 13. ožujka 2001. o nacrtu rješenja koje je na odobrenje podnio Home Secretary 28. veljače 2001. ne proizlazi da House of Commons nije mogao pojedinačno ispitati situacije svake od organizacija iz tog nacrtu rješenja. S jedne strane, svi članovi House of Commons dobili su sažetak činjenica o svakoj od organizacija s popisa nacrtu rješenja, što uključuje mogućnost pojedinačnog ispitivanja House of Commons. S druge strane, rasprave House of Commons zapravo su se mogle odnositi na pojedinačne organizacije, osobito što se tiče „Revolucionarne organizacije 17. studenoga“. Zaključno, kad je riječ o činjenici da su mjere podnesene na odobrenje House of Commons podnesene u obliku jedinstvenog rješenja, a ne u toliko rješenja koliko je predmetnih organizacija, ona ne znači stvarnu nemogućnost pojedinačnog ispitivanja, s obzirom na to da je House of Commons u svakom slučaju imao mogućnost odbijanja odobrenja nacrtu rješenja.
- 123 Iz prethodnih razmatranja slijedi da svojstvo Home Secretary kao nadležnog tijela tužiteljevima argumentima nije dovedeno u pitanje.
- 124 Zatim, isto vrijedi kad je riječ o UK Treasury, tijelu na koje se Vijeće, štoviše, poziva samo u obrazloženjima Provedbene uredbe br. 83/2011, a ne više u dvjema kasnijim uredbama. U ovim tužbama tužitelj, nadalje, ne ističe nijedan poseban prigovor u odnosu na svojstvo nadležnog tijela UK Treasury, osim općih argumenata istaknutih u gornjim točkama 104. do 118., koje je Opći sud već odbio.
- 125 Kad je, zaključno, riječ o indijskoj vladi, tužitelj ipak ističe detaljne argumente. On smatra, prvenstveno uzimajući u obzir načelo lojalne suradnje, koje postoji samo između Unije i država članica, da se tijelo treće države ne može smatrati nadležnim tijelom u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 126 Ovaj načelni argument prema kojem se tijelo treće države ne može smatrati nadležnim tijelom u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931 treba odbiti iz sljedećih razloga.
- 127 Kao prvo, iz uvodnih izjava 5. i 7. Zajedničkog stajališta 2001/931 proizlazi da je ono doneseno u cilju provedbe Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti, u kojoj je Vijeće sigurnosti odlučilo da „sve države [moraju...] poduzeti željene mjere za sprečavanje počinjenja terorističkih djela, osobito osiguravajući brzo upozorenje drugim državama razmjenom informacija“ (t. 2. (b) Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti) i „uzajamno sebi pružiti najveću moguću pomoć u kaznenim istragama i drugim postupcima koji se odnose na financiranje terorističkih djela ili njihovu potporu, uključujući pomoć s

- ciljem dobivanja dokaza koji su u njihovu posjedu i koji su potrebni za postupak“ (t. 2. (f) Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti). U svojoj Rezoluciji Vijeće sigurnosti također je tražilo od „svih država članica [...] razmjenu informacija u skladu s međunarodnim i nacionalnim pravom i suradnju na upravnom i pravosudnom planu kako bi se spriječila teroristička djela“ (t. 3. (b) Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti).
- 128 Valja napomenuti da, kao što je to Sud presudio, iako je zbog donošenja Zajedničkog stajališta Unija u okviru Ugovora dužna poduzeti mjere koje nameće to zajedničko stajalište, ta obveza znači, kad je riječ o provedbi rezolucije Vijeća sigurnosti usvojene na temelju Poglavlja VII. Povelje Ujedinjenih naroda, da u razradi tih mjera Unija propisno uzima u obzir izraze i ciljeve predmetne rezolucije kao i relevantne obveze koje proizlaze iz Povelje Ujedinjenih naroda o takvoj provedbi (presuda od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, C-402/05 P i C-415/05 P, Zb., EU:C:2008:461, t. 296.; vidjeti također presudu 13. ožujka 2012., Melli Bank/Vijeće, C-380/09 P, Zb., EU:C:2012:137, t. 55.).
- 129 Uzimajući u obzir kako ciljeve Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti, koji su usmjereni na jačanje borbe protiv terorizma na svjetskoj razini sustavnom i bliskom suradnjom svih država, tako i činjenicu da je Zajedničko stajalište 2001/931 doneseno za provedbu te rezolucije, tužiteljeva tvrdnja, istaknuta iako to stajalište ne sadrži nikakvo *a priori* ograničenje glede podrijetla nadležnih tijela, ne poštuje ni tekst ni cilj tog zajedničkog stajališta i time se protivi provedbi Rezolucije Vijeća sigurnosti na razini Unije.
- 130 Nadalje, valja napomenuti da uvodna izjava 6. Uredbe br. 2580/2001 navodi „[ova] je Uredba mjera koja je potrebna na razini Zajednice te je dopuna upravnim i sudskim postupcima koji se vode protiv terorističkih organizacija u Europskoj uniji i trećim državama“.
- 131 Kao drugo, valja smatrati da se tužiteljev argument temelji na netočnoj predodžbi funkcioniranja načela lojalne suradnje u okviru sustava stvorenog Zajedničkim stajalištem 2001/931 i donošenjem mjera ograničavanja Vijeća.
- 132 Na temelju članka 4. stavka 3. UEU-a, odnosi između država članica i institucija Unije uređeni su uzajamnim obvezama lojalne suradnje (presuda Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 94.).
- 133 Kao što je to utvrđeno sudskom praksom, načelo lojalne suradnje, u kontekstu primjene članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 i članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001, za Vijeće znači obvezu da se što je više moguće osloni na ocjenu nadležnog nacionalnog tijela dotične države članice, barem ako je riječ o pravosudnom tijelu, osobito u pogledu postojanja „ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza“ na kojima se ta odluka temelji (presuda Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 95.).
- 134 Suprotno onomu što tvrdi tužitelj, to se načelo, dakle, ne odnosi na pitanje određivanja nadležnog nacionalnog tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931, nego samo na opseg obveza Vijeća s obzirom na odluke tog tijela, ako je ono tijelo države članice.
- 135 Činjenica, koja je štoviše točna, da se načelo lojalne suradnje primjenjuje samo na obveze između Unije i država članica, za posljedicu stoga nema to da se tijelo treće države ne može smatrati nadležnim tijelom u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931 i da se Vijeće ne može, ovisno o slučaju, oslanjati na ocjene tog tijela.
- 136 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da argument koji tužitelj prvenstveno ističe, prema kojem neprimjenjivost načela lojalne suradnje u odnosima između Unije i trećih država u načelu zabranjuje to da se tijelo treće države smatra nadležnim tijelom, valja odbiti. Cilj koji slijedi Zajedničko stajalište 2001/931, naime, dovodi do suprotnog zaključka.

- 137 Ipak, ostaje činjenica da je, kao što je to Opći sud zaključio iz odredaba Zajedničkog stajališta 2001/931, s obzirom na to da je svrha mehanizma uspostavljenog tim zajedničkim stajalištem omogućiti Vijeću da na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava uvrsti osobu na temelju odluke koju je donijelo nacionalno tijelo, provjera postojanja odluke nacionalnog tijela koje odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta bitan preduvjet za donošenje vlastite odluke Vijeća o zamrzavanju financijskih sredstava (vidjeti u tom smislu presudu Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 93.).
- 138 Taj uvjet, koji je utvrdio Opći sud u kontekstu odluka koje su donijele države članice Unije, još je važniji u slučaju odluka koje su donijela tijela trećih država. Naime, za razliku od država članica, mnoge treće države nisu vezane zahtjevima koji proizlaze iz Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., i nijedna od njih nije podložna odredbama Povelje Europske unije o temeljnim pravima.
- 139 Na Vijeću je, dakle, prije nego što se temelji na odluci tijela treće države, da pažljivo provjeri osigurava li relevantno zakonodavstvo te države zaštitu prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu ekvivalentnu onoj koja se jamči na razini Unije. Osim toga, ne smiju postojati dokazi koji pokazuju da treća država u praksi ne poštuje to zakonodavstvo. Naime, u tom slučaju postojanje zakonodavstva koje formalno odgovara gore navedenim uvjetima ne omogućuje, međutim, zaključak da je odluku donijelo nadležno tijelo u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 140 Valja dodati da bez ekvivalentnosti između razine zaštite koju jamči treća država i one koja se jamči na razini Unije priznavanje svojstva nadležnog tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931 nacionalnom tijelu treće države znači različito postupanje između osoba obuhvaćenih mjerama zamrzavanja financijskih sredstava Unije, ovisno o tomu potječu li nacionalne odluke na kojima se te mjere temelje od tijela trećih država ili tijela država članica.
- 141 Međutim, valja ustvrditi, kao što je to učinio tužitelj, da obrazloženja pobijanih uredaba ne sadrže nijedan dokaz da bi se moglo smatrati da je Vijeće pažljivo izvršilo tu provjeru razine zaštite prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu kad je riječ o indijskom zakonodavstvu. Ti su razlozi, u provedbenim uredbama br. 83/2011 do 125/2014, ograničeni na sljedeća razmatranja:
- „Uzimajući u obzir počinjenje terorističkih djela i sudjelovanje [LTTE-a] u njima, indijska je vlada 1992. zabranila LTTE na temelju Unlawful Activities Act 1967 (Zakon o nezakonitim aktivnostima iz 1967.) i zatim ga uvrstila na popis terorističkih organizacija koji se nalazi u prilogu Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 [Zakon (izmjena) o sprečavanju nezakonitih aktivnosti iz 2004.].
- Odluke koje su donesene u odnosu na [LTTE] donijela su, dakle, nadležna tijela u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.“
- 142 Suprotno tomu, u slučaju britanskih tijela koja su tijela države članice Unije Vijeće se pobrinulo, nakon navođenja primjenjivog zakonodavstva, da utvrdi da su te odluke bile podložne periodičnoj reviziji vladine komisije (peti stavak obrazloženja različitih pobijanih uredaba) ili sudskom pravnom sredstvu (šesti stavak obrazloženja od 25. kolovoza i 15. studenoga 2010.). Međutim, kad je riječ o indijskim tijelima (treća država), ono nije pružilo nikakvu ocjenu razina zaštite prava na obranu i sudske zaštite koju pruža indijsko zakonodavstvo.
- 143 U tom pogledu Vijeće je na raspravi neuvjerljivo navelo da nepostojanje ocjene razina zaštite kad je riječ o indijskim tijelima proizlazi iz činjenice da su se pobijane uredbe odnosile na preispitivanja, a ne na prvotno uvrštenje, koje bi po njemu dovelo do temeljitijeg obrazloženja koje odražava detaljniju prvotnu ocjenu indijskog zakonodavstva.

- 144 Kao prvo, taj je navod u suprotnosti s ponavljanim umetanjem posebnog obrazloženja kad je riječ o britanskim tijelima u svim naknadnim različitim pobijanim uredbama. Kao drugo, Vijeće u prilog svojem navodu ne pruža navodno detaljnije obrazloženje uredbe za prvotno uvrštenje niti navodi, a još manje dokazuje, da je priopćeno tužitelju. Da su navodi Vijeća točni, iz toga bi, zbog prosljeđivanja tužitelju prema tome nepotpunog obrazloženja, proizlazila barem povreda prava na obranu. Kao treće, valja podsjetiti da su mjere zamrzavanja financijskih sredstava, unatoč preventivnoj naravi, mjere koje imaju negativan utjecaj na dotične osobe i skupine (vidjeti u tom smislu presudu od 18. srpnja 2013., Komisija/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P i C-595/10 P, Zb., EU:C:2013:518, t. 132. i navedenu sudsku praksu). Stoga se i donošenje kao i produljenje tih mjera mora temeljiti na dovoljno utemeljenom i izričitom obrazloženju.
- 145 Kad je riječ o Provedbenoj uredbi br.° 790/2014, razlozi zadržavanja dopunjeni su navodima da odjeljci 36. i 37. Unlawful Activities Act iz 1967. sadrže odredbe za žalbu i reviziju popisa i da odluku o zabrani LTTE-a kao nezakonite udruge periodično revidira ministar unutarnjih poslova Indije. Vijeće dodaje da je zadnja revizija provedena 14. svibnja 2012. i da je, nakon revizije koju je proveo sud osnovan na temelju Unlawful Activities Act iz 1967., određivanje LTTE-a potvrdio ministar unutarnjih poslova Indije 11. prosinca 2012. Vijeće navodi da su te odluke objavljene putem obavijesti u službenom listu Indije.
- 146 Kad je riječ o trećoj državi, s obzirom na razmatranja izložena u gornjim točkama 138. do 140., Vijeće, među ostalim ima obvezu da pažljivo provjeri osigurava li relevantno zakonodavstvo treće države zaštitu prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu jednaku onoj koja se jamči na razini Unije. U tom okviru, samo pozivanje na odjeljke zakonodavnih odredaba i na periodičnu reviziju koju provodi ministar unutarnjih poslova nije dovoljno da se omogući zaključak o postojanju pažljivog ispitivanja jamstava koja pruža predmetna treća država kad je riječ o zaštiti prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu.
- 147 S obzirom na ciljeve pobijanih uredaba, iz prethodnih razmatranja proizlazi da se ne može smatrati da je Vijeće, prije zadržavanja tužitelja na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, izvršilo pažljivu provjeru da treća država u pitanju raspolaže zakonodavstvom koje jamči poštovanje prava na obranu kao i prava na djelotvornu sudsku zaštitu, u mjeri ekvivalentnoj onoj koja se jamči na razini Unije.
- 148 To je osobito tako jer obrazloženja pobijanih uredaba uopće ne navode indijske odredbe, osobito Prevention of Terrorism Act (POTA) (Zakon o sprečavanju terorizma). Obrana navodi, ali *a posteriori* pred Općim sudom, da su one bile relevantne jer su određivale postupak primjenjiv na zabranu skupina za koje se smatra da povređuju indijske zakone o nezakonitim aktivnostima. Taj nedostatak u obrazloženju pobijanih uredaba potvrđuje nepostojanje pažljivog ispitivanja koje je inače osobito važno u slučaju odluka tijela trećih država.
- 149 To nepostojanje pažljivog ispitivanja prilikom donošenja pobijanih uredaba i povreda obveze obrazlaganja kao posljedica ne mogu se opravdati navođenjima i objašnjenjima Vijeća izvršenima prvi put pred Općim sudom.
- 150 Zaključno valja napomenuti, u vezi s razmatranjima iznesenima u drugoj rečenici gornje točke 139., da ni Vijeće ni bilo koji intervenijent njemu u potporu ne odgovaraju na argumente tužbe, ponovljene u replici, prema kojima ukidanje POTA-e iz 2004. proizlazi iz činjenice da je taj tekst doveo do arbitrarnih zadržavanja, mučenja, nestanaka i izvansudskih izvršenja i prema kojima zakonodavne izmjene nakon tog ukidanja nisu riješile probleme.
- 151 Stoga, dok je Vijeće u obrazloženjima pobijanih uredaba ispravno moglo smatrati britanska tijela nadležnim tijelima, to nije bio slučaj s indijskim tijelima, barem što se tiče obrazloženja pobijanih uredaba.

- 152 Valja, dakle, prihvatiti ovaj tužbeni razlog u dijelu u kojem se odnosi na indijska tijela i odbiti ga u dijelu u kojem se odnosi na britanska tijela.
- 153 S ispitivanjem tužbi valja nastaviti na način da se ispituju tužiteljeve kritike u odnosu na pristup Vijeća i razlozi Vijeća da se tužitelja zadrži na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava i osobito kritika koja se odnosi na to da se pripisivanje tužitelju djela nasilja koja se navode u obrazloženjima pobijane uredbe ne temelji na dostatnoj pravnoj i činjeničnoj osnovi.
- 154 U tu svrhu valja zajedno ispitati četvrti do šestog tužbenog razloga, zajedno s drugim tužbenim razlogom.

Četvrti do šestog tužbenog razloga, zajedno s drugim tužbenim razlogom

Argumenti stranaka

- 155 Tužitelj ističe da Vijeće, daleko od toga da je izvršilo ozbiljno preispitivanje nastavka postupaka na nacionalnoj razini, kako zahtijeva članak 1. stavak 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, pobijane uredbe nije toliko temeljilo na odlukama nadležnih tijela koliko na popisu djela koje je ono izravno pripisalo tužitelju. Taj popis ne predstavlja odluku nadležnog tijela. Pripisivanje koje on sadrži ne temelji se na dostatnoj pravnoj i činjeničnoj osnovi (drugi i četvrti tužbeni razlog). Osim toga, obrazloženja pobijanih uredbi previše su manjkava da bi tužitelju omogućila organizaciju učinkovite obranu i da bi omogućila sudski nadzor (peti i šesti tužbeni razlog).
- 156 Vijeće, koje podržavaju intervenijenti, osporava tužiteljeve argumente i tvrdi da je izvršilo detaljno preispitivanje prije nego što je pobijanim uredbama odlučilo zadržati tužitelja na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava. U pogledu rezultata tog ispitivanja, riječ je o pitanju političke prirode o kojem odlučuje samo zakonodavac. Vijeće ima široku diskrecijsku ovlast. Kad je riječ o njegovu uzimanju u obzir razvoja postupaka na nacionalnoj razini, Vijeće se poziva na dva zahtjeva za brisanje s popisa koje je tužitelj podnio Home Secretary 2007. i 2009., a koji su odbijeni. Vijeće osporava to da nije propisno uzelo u obzir razvoj situacije na Šri Lanki nakon tužiteljeva vojnog poraza 2009. Smatra da je u potpunosti poštovalo svoju obvezu obrazlaganja i tvrdi da prava na obranu nisu povrijeđena. Kad je riječ o činjenicama koje su pripisane tužitelju, na njemu je da ih ospori, ako je potrebno, na nacionalnoj razini. Štoviše, te činjenice predstavljaju kontekstualne, opće poznate elemente koji su tužitelju poznati već dulje vrijeme, a koje osporava samo pred Općim sudom.

Ocjena Općeg suda

- 157 Kao prvo, valja podsjetiti da se Vijeće, nakon donošenja odluke o uvrštavanju osobe ili skupine na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava na temelju odluka nadležnih nacionalnih tijela, u redovitim razmacima, a najmanje jednom u šest mjeseci, mora uvjeriti da i dalje postoje razlozi za zadržavanje imena dotične osobe ili skupine na spornom popisu.
- 158 Ako je provjera postojanja odluke nacionalnog tijela koje odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 bitan preduvjet da Vijeće može donijeti prvotnu odluku o zamrzavanju financijskih sredstava, provjera posljedica te odluke na nacionalnoj razini nužna je u kontekstu donošenja sljedeće odluke o zamrzavanju financijskih sredstava (presude od 12. prosinca 2006., People's Mojahedin Organization of Iran/Vijeće, T-228/02, Zb., u daljnjem tekstu: presuda PMOI T-228/02, EU:T:2006:384, t. 117., i od 11. srpnja 2007., Sison/Vijeće, T-47/03, EU:T:2007:207, t. 164.). Pitanje koje je važno pri ispitivanju zadržavanja osobe na spornom popisu jest to je li se od uvrštenja te osobe na navedeni popis ili od ranijeg preispitivanja činjenična situacija promijenila do te mjere da se više ne može izvući isti zaključak o uključenosti te osobe u teroristička djela (presuda Al-Aqsa C-539/10, t. 105. *supra*, EU:C:2012:711, t. 82.).

- 159 Kao drugo, valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, obrazlaganje koje zahtijeva članak 296. UFEU-a, koje mora biti primjereno prirodi predmetnog akta i kontekstu u kojem je donesen, mora na jasan i nedvosmislen način pokazati razmišljanje institucije koja je donijela akt kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da saznaju za opravdanja donesene mjere, a nadležnom sudu provođenje nadzora zakonitosti nad njima. Zahtjev za obrazlaganje mora se ocijeniti s obzirom na okolnosti predmetnog slučaja, osobito sadržaj akta, prirodu navedenih razloga i interes koji adresati mjere ili druge osobe na koje se akt izravno i osobno odnosi mogu imati u dobivanju objašnjenja (vidjeti presudu PMOI T-228/02, t. 158. *supra*, EU:T:2006:384, t. 141. i navedenu sudsku praksu).
- 160 U kontekstu donošenja odluke o zamrzavanju financijskih sredstava na temelju Uredbe br. 2580/2001, njezino se obrazloženje mora ocijeniti prije svega s obzirom na zakonske pretpostavke primjene te uredbe na predmetni slučaj, kako su navedene u njezinu članku 2. stavku 3., i upućivanjem, bilo u članku 1. stavku 4. bilo u članku 1. stavku 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, ovisno o tome radi li se o prvotnoj odluci ili o naknadnoj oduci o zamrzavanju financijskih sredstava (presuda PMOI T-228/02, t. 158. *supra*, EU:T:2006:384, t. 142.).
- 161 U tom pogledu Opći sud ne može prihvatiti da se obrazloženje može sastojati samo od jedne općenite i stereotipne formulacije, sastavljene na temelju teksta članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i članka 1. stavaka 4. ili 6. Zajedničkog stajališta 2001/931. U skladu s gore navedenim načelima, Vijeće je dužno navesti činjenične i pravne elemente o kojima ovisi pravno opravdanje njegove odluke i razmišljanja koja su ga navela da je donese. Obrazloženje takve mjere mora, dakle, navoditi posebne i konkretne razloge zbog kojih Vijeće smatra da je relevantno zakonodavstvo primjenjivo na dotičnu osobu (vidjeti presudu PMOI T-228/02, t. 158. *supra*, EU:T:2006:384, t. 143. i navedenu sudsku praksu).
- 162 Stoga se i obrazloženje prvotne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava i obrazloženje sljedećih odluka moraju odnositi ne samo na zakonske pretpostavke primjene Uredbe br. 2580/2001, osobito postojanje nacionalne odluke koju je donijelo nadležno tijelo, nego i na posebne i konkretne razloge zbog kojih Vijeće u izvršavanju svoje diskrecijske ovlasti za ocjenu smatra da dotična osoba mora biti predmet mjera zamrzavanja financijskih sredstava (presuda Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 60.).
- 163 Kao treće, kad je riječ o nadzoru koji provodi Opći sud, on je potvrdio da Vijeće ima široku diskrecijsku ovlast što se tiče elemenata koje treba uzeti u razmatranje s ciljem donošenja gospodarskih i financijskih sankcija na temelju članaka 75. UFEU-a, 215. UFEU-a i 352. UFEU-a, u skladu sa Zajedničkim stajalištem donesenim na temelju zajedničke vanjske i sigurnosne politike. Ta diskrecijska ovlast osobito se odnosi na razmatranja primjerenosti na kojima se te odluke temelje (vidjeti presudu Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 97. i navedenu sudsku praksu). Ipak, iako je Opći sud Vijeću priznao marginu prosudbe u tom području, to ne znači da se mora suzdržati od nadzora tumačenja relevantnih podataka te institucije. Naime, sud Unije mora osobito ne samo provjeriti materijalnu točnost navedenih dokaza, njihovu pouzdanost i sukladnost, nego također nadzirati predstavljaju li ti dokazi skup relevantnih podataka koji se trebaju uzeti u obzir za ocjenu situacije i mogu li poduprijeti zaključke koji se iz njih izvlače. Međutim, u okviru tog nadzora on ne može zamijeniti ocjenu Vijeća svojom ocjenom o tome što je primjereno (vidjeti presudu Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 98. i navedenu sudsku praksu).
- 164 Kao četvrto, kad je riječ o pravnim i činjeničnim temeljima odluke o zamrzavanju financijskih sredstava u području terorizma, valja podsjetiti da se, sukladno članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava sastavlja na temelju točnih podataka ili materijala iz odgovarajuće dokumentacije koji pokazuju da je odluku donijelo nadležno tijelo u odnosu na tu osobu, tu skupinu ili tog subjekta, da je riječ o pokretanju istrage ili kaznenog progona za terorističko djelo, ili pokušaj njegovog počinjenja, ili sudjelovanje ili olakšavanje tog djela, na temelju ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija, ili da je riječ o osudi za ta djela.

- 165 Sud je u svojoj presudi Al-Aqsa C-539/10 P, t. 105. *supra* (EU:C:2012:711) napomenuo da iz pozivanja na odluku „nadležnog tijela“ kao i navođenje „točnih podataka“ i „ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza i indicija“ u članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 proizlazi da je cilj te odredbe zaštititi dotične osobe osiguravajući da ih je Vijeće uvrstilo na popis samo na temelju dovoljno čvrste činjenične osnove i da to zajedničko stajalište nastoji postići taj cilj postavljajući zahtjev odluke koju je donijelo nacionalno tijelo (t. 68. presude). Naime, Sud je istaknuo da Unija nema sredstava da provede vlastitu istragu o uključenosti osobe u teroristička djela (t. 69. presude).
- 166 Razloge koje Vijeće ističe kao temelj pobijanih uredaba valja ispitati s obzirom na prethodna razmatranja.
- 167 Ti razlozi počinju prvim stavkom, u kojem Vijeće, kao prvo, opisuje tužitelja kao „terorističku skupinu“ osnovanu 1976. koja se bori za odvojenu tamičku državu na sjeveru i istoku Šri Lanke, kao drugo, tvrdi da je tužitelj počinio „određen broj terorističkih djela koja uključuju ponavljane napade na civile i njihovo zastrašivanje, česte napade na vladine ciljeve, ometanje političkih procesa, političke otmice i ubojstva“ i, kao treće, iznosi mišljenje da je, „iako je nedavni vojni poraz LTTE-a znatno oslabio njegovu strukturu, vjerojatna namjera te organizacije nastaviti s terorističkim napadima na Šri Lanki“ (prvi stavci obrazloženja pobijanih uredaba).
- 168 Vijeće je zatim sastavilo popis „terorističkih aktivnosti“ za koje smatra da ih je tužitelj provodio od kolovoza 2005. do travnja 2009. ili – prema pobijanim uredbama – do lipnja 2010. (drugi stavci obrazloženja pobijanih uredaba).
- 169 Vijeće, nakon što je utvrdilo da „ti akti potpadaju pod članak 1. stavak 3. točke (a), (b), (c), (f) i (g) Zajedničkog stajališta 2001/931 i počinjeni su s ciljem postizanja ciljeva navedenih u članku 1[.], stavku 3. [točki] (i) i (iii) navedenog zajedničkog stajališta“, i da „[LTTE] potpada pod članak 2. stavak 3. [točke] (ii) Uredbe br. 2580/2001“ (treći i četvrti stavci obrazloženja pobijanih uredaba), navodi odluke koje su britanska i indijska tijela donijela 1992., 2001. i 2004. u odnosu na tužitelja (peti i šesti stavci obrazloženja pobijanih provedbenih uredaba br.° 83/2011 do 125/2014), kao i 2012. (šest i sedmi stavak Provedbene uredbe br.° 790/2014)).
- 170 Kad je riječ o britanskim odlukama, i – samo u obrazloženju Provedbene uredbe br.° 790/2014 – indijskim odlukama Vijeće se poziva na činjenicu da ih se redovito revidira ili su podložne reviziji ili žalbi.
- 171 Vijeće iz tih razmatranja zaključuje da su „[o]dluke koje su donesene u odnosu na [LTTE] donijela nadležna tijela u smislu članka 1[.] stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931“ (sedmi stavci obrazloženja pobijanih uredaba).
- 172 Zaključno, Vijeće „ustvrđuje da su gore navedene odluke [...] još uvijek na snazi i [...] smatra da razlozi koji su opravdali uvrštenje [LTTE-a] na popis [osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava] ostaju valjani“ (osmi stavci obrazloženja pobijanih uredaba). Vijeće iz toga zaključuje da tužitelj treba ostati na tom popisu (deveti stavci obrazloženja pobijanih uredaba).
- 173 Najprije valja istaknuti da, iako popis koji je Vijeće sastavilo u dvanaestim stavicima pobijanih uredaba ima odlučujuću ulogu u ocjeni primjerenosti zadržavanja zamrzavanja tužiteljevih financijskih sredstava, s obzirom na to da je taj popis temelj utvrđenja Vijeća o postojanju terorističkih djela koja je počinio tužitelj, nijedna od tih činjenica nije ispitana u nacionalnim odlukama navedenima u petim i šestim stavicima obrazloženja provedbenih uredaba br.° 83/2011 do 125/2014 i u šestom i sedmom stavku Provedbene uredbe br.° 790/2014.
- 174 Naime, kad je riječ o provedbenim uredbama br. 83/2011 do 125/2014, sve te činjenice nastupile su kasnije od nacionalnih odluka navedenih u obrazloženjima tih uredaba. Dakle, one ne mogu biti ispitane u tim odlukama.

- 175 Iako obrazloženja provedbenih uredaba br. 83/2011 do 125/2014 navode da su nacionalne odluke na koje se pozivaju ostale na snazi, ipak ne sadrže nijedan navod novijih nacionalnih odluka, a još manje obrazloženja tih odluka.
- 176 Suočeno s tužiteljevom kritikom u tom pogledu, Vijeće nije pružilo nijednu drugu noviju odluku britanskih i indijskih tijela za koju dokazuje da je njome raspolagalo prilikom donošenja provedbenih uredaba br. 83/2011 do 125/2014 i iz koje konkretno proizlazi da su ta tijela ispitala i potvrdila djela navedena u obrazloženjima.
- 177 Kad je riječ o britanskom postupku, Vijeće podnosi samo odluke iz 2001. navedene u obrazloženjima pobijanih uredaba. Vijeće nije podnijelo nijednu kasniju britansku odluku, a još manje obrazloženja takve odluke. Najviše se poziva na odluku UK Treasury od 7. prosinca 2009. kao i na odbijanje dvaju zahtjeva LTTE-a, podnesenih 2007. i 2009., s ciljem njegova uklanjanja s britanskog popisa osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, ali ih ne pruža niti daje bilo kakvu drugu točnu naznaku o njihovom konkretnom obrazloženju.
- 178 Kad je riječ o indijskoj pravosudnoj odluci od 12. studenoga 2010. koju je Vijeće podnijelo u fazi svojih odgovora na repliku i indijskoj pravosudnoj odluci od 7. studenoga 2012. koja je pružena u odgovoru Vijeća na pitanja Općeg suda, uzimajući u obzir razmatranja u gornjim točkama 138. do 140., one nisu relevantne. Štoviše i radi potpunosti, valja istaknuti da u tim odlukama nije spomenuto, a još manje obrazloženo bilo koje od 24, a zatim od 21 djela posebno navedenog u obrazloženjima pobijanih uredaba br. 83/2011 do 125/2014.
- 179 Kad je riječ o Provedbenoj uredbi br.° 790/2014, u odnosu na indijske odluke iz 2012. (uključujući sudsku odluku od 7. studenoga 2012.) prvi put spomenute u sedmom stavku obrazloženja te uredbe vrijede ista razmatranja kao ona izložena u gornjoj točki 178.
- 180 Kad je riječ o dvjema francuskim odlukama od 23. studenoga 2009. i 22. veljače 2012. (jedna prvostupanjska i jedna povodom žalbe) koje je Vijeće navelo u svojem odgovoru na repliku u predmetu T-508/11 i koje su, prema njemu, uzele u obzir određen broj djela navedenih u obrazloženjima pobijanih uredaba, treba napomenuti sljedeće.
- 181 Kao prvo, te se odluke ne spominju u obrazloženjima pobijanih uredaba donesenih prije odgovora na repliku. One su zbog toga zakašnjeli pokušaj obrazloženja, koji je nedopušten (vidjeti u tom smislu presude od 12. studenoga 2013., North Drilling/Vijeće, T-552/12, EU:T:2013:590, t. 26. i od 12. prosinca 2013., Nabipour i dr./Vijeće, T-58/12, EU:T:2013:640, t. 36. do 39.).
- 182 Kao drugo i još važnije, te francuske odluke čak se ne spominju u pobijanim uredbama donesenima nakon odgovora na repliku (provedbene uredbe br. 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 i 790/2014). Vijeće kao „elemente obrazloženja“ svojih mjera ograničavanja ne može navoditi nacionalne odluke koje nije navelo u obrazloženjima pobijanih uredaba donesenima nakon što je saznalo za te odluke.
- 183 Razmatranja iz gornjih točaka 180. do 182. također vrijede za njemačku odluku na koju se Vijeće prvi put pozvalo na raspravi.
- 184 Vijeće u odgovoru na repliku, međutim, ističe da se djela navedena u obrazloženju „nalaze u svima poznatom kontekstu [...] sukoba na Šri Lanki u kojem je tužitelj bio jedna od strana“ i da „je cilj tih kontekstualnih elemenata, koji se temelje na opće poznatim događajima, obavijestiti adresata donesenih preventivnih mjera o razlozima na kojima je Vijeće temeljilo svoju ocjenu o terorističkoj prijetnji koju tužitelj predstavlja“. Kako bi podržalo svoje pozivanje na „kontekstualne elemente“, Vijeće ističe presudu PMOI T-256/07, t. 106. *supra* (EU:T:2008:461, t. 90.). U prilog svojem argumentu koji se odnosi na to da su djela koja se pripisuju tužitelju opće poznata ono prilaže medijske članke s interneta.

- 185 Vijeće dodaje da „cilj tog činjeničnog obrazloženja nije da ono zamijeni eventualnu sudsku ocjenu sa snagom *res iudicata*, građanske ili kaznene odgovornosti počinitelja tih djela ili pripisivanja tih djela njima jer to nije bila njegova svrha“. Ističe da „ti elementi ne samo da su bili javni nego i potpuno poznati tužitelju na dan donošenja pobijanih uredaba“.
- 186 Ti argumenti, zajedno s time da u obrazloženjima pobijanih uredaba ne postoji bilo kakvo pozivanje na odluke nadležnih tijela koje su novijeg datuma od datuma pripisanih djela i upućuju na ta djela, jasno svjedoče o činjenici da Vijeće te uredbe nije temeljilo na ocjenama iz odluka nadležnih tijela, nego na informacijama o kojima je zaključilo iz medija i s interneta.
- 187 Međutim, kao što to proizlazi iz razmatranja navedenih u gornjim točkama 164. i 165., Zajedničko stajalište 2001/931, radi zaštite dotičnih osoba i s obzirom na nepostojanje vlastitih mogućnosti istrage Unije, zahtijeva da se činjenična osnova Unijine odluke o zamrzavanju financijskih sredstava u području terorizma ne temelji na informacijama o kojima je Vijeće zaključilo iz medija ili s interneta, nego na elementima konkretno ispitanim i potvrđenim u odlukama nadležnih nacionalnih tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 188 Samo na takvoj pouzdanoj činjeničnoj osnovi Vijeće zatim može izvršiti svoju široku marginu prosudbe koju ima u okviru donošenja odluka o zamrzavanju financijskih sredstava na razini Unije, osobito što se tiče razmatranja primjerenosti na kojima se te odluke temelje.
- 189 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da Vijeće nije poštovalo te zahtjeve Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 190 Obrazloženje pobijanih uredaba osim toga otkriva smjer razmišljanja Vijeća koji je suprotan onomu što zahtijeva to zajedničko stajalište.
- 191 Tako je, umjesto da je za činjeničnu osnovu svoje ocjene uzelo odluke koje su donijela nadležna tijela koja su u obzir uzela posebna djela i koja su na temelju njih djelovala, a zatim provjerilo da su ta djela doista „teroristička djela“ i da je dotična skupina doista „skupina“ u smislu definicija iz Zajedničkog stajališta 2001/931, i onda na kraju zaključilo, na toj osnovi i u izvršavanju svoje široke diskrecijske ovlasti, o eventualnom donošenju odluke na razini Unije, Vijeće u obrazloženjima pobijanih uredaba napravilo suprotno.
- 192 Vijeće počinje s ocjenama, koje su u stvarnosti njegove ocjene, kojima tužitelja od prve rečenice obrazloženja određuje kao terorista – što zaključuje pitanje koje ti razlozi trebaju riješiti – i pripisuje mu niz djela nasilja o kojima je zaključilo iz medija i s interneta (prvi i drugi stavci obrazloženja pobijanih uredaba).
- 193 U tom pogledu valja napomenuti da okolnost da je riječ o preispitivanju popisa osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, dakle nastavnom na prethodna ispitivanja, ne može opravdati to određivanje izvršeno od početka. Ne zanemarujući prošlost, preispitivanje mjere zamrzavanja financijskih sredstava po definiciji je otvoreno za mogućnost da dotična osoba ili skupina više ne bude terorist u trenutku kada Vijeće odlučuje. Dakle, Vijeće može izvući svoj zaključak samo na kraju tog preispitivanja.
- 194 Vijeće zatim ustvrđuje da djela koja se pripisuju tužitelju ulaze u definiciju terorističkog djela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931 i da je tužitelj skupina u smislu tog stajališta (treći i četvrti stavci obrazloženja pobijanih uredaba).
- 195 Tek na kraju tih navoda, Vijeće ističe odluke nacionalnih tijela (peti i šesti stavci obrazloženja pobijanih uredaba), koje, međutim, barem što se tiče provedbenih uredaba br. 83/2011 do 125/2014, prethode pripisanim djelima.

- 196 Vijeće u obrazloženjima tih zadnjih provedbenih uredaba ne nastoji pokazati da su u eventualnim naknadnim nacionalnim odlukama o preispitivanju ili drugim odlukama nadležnih tijela doista ispitana i potvrđena konkretna djela koja se nalaze na početku tih obrazloženja. U obrazloženjima provedbenih uredaba br. 83/2011 do 125/2014, ono samo navodi prvotne nacionalne odluke i bez dodatnog naznačuje da su one još na snazi. Tek u obrazloženju Provedbene uredbe br.° 790/2014 Vijeće spominje nacionalne odluke koje su kasnije od djela koja se konkretno pripisuju tužitelju, ali i tamo bez opravdanja da su u odlukama – koje su štoviše nerelevantne s obzirom na razmatranja iz gornjih točaka 138. do 140. – doista ispitana i potvrđena konkretna djela koja se nalaze na početku tih obrazloženja.
- 197 Ovaj je predmet, dakle, bitno različit od drugih predmeta koji su pokrenuli spor o mjerama zamrzavanja financijskih sredstava u području terorizma pred Općim sudom, nakon donošenja Zajedničkog stajališta 2001/931 (predmeti Al-Aqsa/Vijeće, Sison/Vijeće i People’s Mojahedin Organization of Iran/Vijeće).
- 198 Naime, dok u tim prvim predmetima sporova Unije u području terorizma činjenična osnova uredaba Vijeća nalazi svoj izvor u odlukama nacionalnih nadležnih tijela, Vijeće se u ovom predmetu ne temelji na činjenicama koje su najprije ocijenila nacionalna tijela, nego je samo samostalno pripisalo činjenice na temelju medija ili interneta. Vijeće je time izvršilo funkcije „nadležnog tijela“ u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, što, međutim, kao što je to Sud u bitnome napomenuo, nije ni u njegovoj nadležnosti prema tom stajalištu niti za to ima sredstava.
- 199 Vijeće, dakle, uzalud (vidjeti gornju točku 184.) ističe osobito presudu PMOI T-256/07, t. 106. *supra* (EU:T:2008:461, t. 90.). Naime, u tom predmetu djela navedena u obrazloženju zamrzavanja financijskih sredstava koje je proslijeđeno People’s Mojahedin Organization of Iran (u daljnjem tekstu: PMOI) ne proizlaze iz samostalnih ocjena Vijeća, nego iz ocjena nadležnog nacionalnog tijela. Kao što to proizlazi iz točke 90. presude PMOI T-256/07, t. 106. *supra* (EU:T:2008:461), obrazloženje od 30. siječnja 2007. proslijeđeno dotičnoj skupini (PMOI-ju) navodilo je teroristička djela za koja je PMOI bio odgovoran i da je „zbog tih djela donesena odluka nadležnog tijela“. Djela navedena u obrazloženju Vijeća od 30. siječnja 2007. proslijeđena PMOI-ju, dakle, ispitalo je i potvrdilo nadležno nacionalno tijelo. Njihovo popisivanje, za razliku od ovog predmeta, ne proizlazi iz samostalnih ocjena Vijeća.
- 200 Na isti način u predmetu T-348/07, Al-Aqsa/Vijeće Opći sud raspolagao je tekstom odluka nadležnih tijela navedenih u obrazloženjima pobijanih uredaba i detaljno ih analizirao. Zaključio je da Vijeće nije počinilo nikakvu očitu pogrešku u ocjeni kad je utvrdilo da je tužitelj znao da će se sredstva koja prikuplja koristiti u terorističke svrhe (presuda Al-Aqsa T-348/07, t. 105. *supra*, EU:T:2010:373, t. 121. do 133.). Činjenična osnova na kojoj je Vijeće radilo proizlazila je, dakle, prema utvrđenjima Općeg suda, izravno iz utvrđenja nadležnih nacionalnih tijela. U presudi od 11. srpnja 2007., Al-Aqsa/Vijeće (T-327/03, EU:T:2007:211) iz obrazloženja također jasno proizlazi (točke 17. do 20. presude) da se ocjene osnove mjere zamrzavanja financijskih sredstava Unije ne odnose na samostalna činjenična utvrđenja Vijeća, nego na utvrđenja iz odluka nacionalnih nadležnih tijela.
- 201 Isto tako, u predmetu T-341/07, Sison/Vijeće osnove mjera zamrzavanja financijskih sredstava nisu se odnosile na samostalna činjenična utvrđenja Vijeća, nego na ona koja proizlaze iz odluka sa snagom *res iudicata* nacionalnih nadležnih tijela [Raad van State (Državno vijeće, Nizozemska) i Rechtbank (sud, Nizozemska)] (presuda Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 1., 88. i 100. do 105.).
- 202 Valja dodati da je točno da činjenično obrazloženje pobijanih uredaba, dakle popis djela koja je u ovom predmetu Vijeće pripisalo tužitelju, ne predstavlja, kako je navedeno u argumentu Vijeća (vidjeti gornju točku 185.), „sudsku ocjenu sa snagom *res iudicata*“. Ipak, činjenica je da je to činjenično obrazloženje pobijanih uredaba imalo odlučujuću ulogu u ocjeni Vijeća o primjerenosti zadržavanja tužitelja na

popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava i da Vijeće, daleko od toga da je dokazalo da je obrazloženje izvelo iz odluka nadležnih tijela, u biti potvrđuje da se temeljilo na informacijama iz medija i s interneta.

- 203 Opći sud smatra da je taj pristup u suprotnosti s dvodijelnim sustavom uspostavljenim Zajedničkim stajalištem 2001/931 u području terorizma.
- 204 Iako je, kako je istaknuo Sud, pitanje koje je važno prilikom preispitivanja to je li se od uvrštenja dotične osobe na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava ili od ranijeg preispitivanja činjenična situacija promijenila do te mjere da se više ne može izvući isti zaključak o uključenosti te osobe u terorističke aktivnosti (presuda Al-Aqsa C-539/10, t. 105. *supra*, EU:C:2012:711, t. 82.), s posljedicom da Vijeće može, ako je potrebno i u okviru svoje široke diskrecijske ovlasti, odlučiti o zadržavanju osobe na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava ako nema promjene činjenične situacije, svako novo terorističko djelo koje Vijeće uključi u svoje obrazloženje prilikom preispitivanja, za potrebe opravdanja zadržavanja dotične osobe na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, ipak mora, u dvodijelnom sustavu odlučivanja Zajedničkog stajališta 2001/931 i zbog nepostojanja mogućnosti istrage Vijeća, biti predmet ispitivanja i odluke nadležnog tijela u smislu tog zajedničkog stajališta.
- 205 Vijeće i Komisija uzalud tvrde da se nepostojanje pozivanja, u obrazloženjima pobijanih uredaba, na posebne odluke nadležnih tijela u kojima su konkretno ispitana i potvrđena djela koja su preuzeta na početku tih obrazloženja može pripisati tužitelju, koji je mogao i morao, prema Vijeću i Komisiji, osporiti mjere ograničavanja u odnosu na njega na nacionalnoj razini.
- 206 S jedne strane, obveza Vijeća da svoje odluke o zamrzavanju financijskih sredstava u području terorizma temelji na odlukama nadležnih tijela proizlazi izravno iz dvodijelnog sustava odlučivanja uspostavljenog Zajedničkim stajalištem 2001/931, kako je potvrđeno u presudi Al-Aqsa C-539/10, t. 105. *supra* (EU:C:2012:711, t. 68. i 69.). Ta obveza, dakle, nije uvjetovana ponašanjem dotične osobe ili skupine. Vijeće mora, na temelju obveze obrazlaganja, što je bitna postupovna pretpostavka, u obrazloženjima svojih odluka o zamrzavanju sredstava navesti odluke nadležnih nacionalnih tijela u kojima su posebno ispitana i potvrđena teroristička djela koje je Vijeće preuzelo kao činjeničnu osnovu vlastitih odluka.
- 207 S druge strane, argument Vijeća i Komisije samo potvrđuje zaključak, već iznesen u gornjoj točki 186., prema kojem se Vijeće u stvarnosti nije temeljilo na ocjenama iz odluka nadležnih tijela, nego na informacijama o kojima je zaključilo iz medija i s interneta. U tom pogledu, paradoksalno je to što Vijeće tužitelju prigovara što na nacionalnoj razini nije osporio činjenične navode koje ni ono samo ne može povezati s bilo kojom posebnom odlukom nadležnog tijela.
- 208 Zaključno, taj se argument čini problematičnim najmanje u tome što želi reći da je dopušteno, ako dotična strana nije pokrenula nijedan spor na nacionalnoj razini, da se nacionalne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava na temelju kojih Vijeće odlučuje, u svojoj konkretnoj praksi Zajedničkog stajališta 2001/931, ne temelje na konkretnom terorističkom djelu.
- 209 Vijeće i Komisija također uzalud osporavaju obvezu izvođenja činjenične osnove uredaba o zamrzavanju financijskih sredstava iz odluka nadležnih tijela zbog toga što to, u nepostojanju takvih odluka, može dovesti do neopravdanih brisanja osoba ili skupina s popisa osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava. Vijeće i Komisija osobito ističu razlike u vremenskom intervalu preispitivanja koje mogu postojati u državama članicama u odnosu na polugodišnje preispitivanje na razini Unije.
- 210 S jedne strane, ponovno, to se utvrđenje protivi zahtjevu Zajedničkog stajališta 2001/931 (članak 1. stavak 4. Zajedničkog stajališta 2001/931), kako je potvrđeno u presudi Al-Aqsa C-539/10, t. 105. *supra* (EU:C:2012:711, t. 68. i 69.), koje zahtijeva, radi zaštite dotičnih osoba i u odnosu na nepostojanje

vlastitih mogućnosti istrage Unije, da se činjenična osnova Unijine odluke o zamrzavanju financijskih sredstava u području terorizma temelji na konkretnim elementima koji su ispitani i potvrđeni u odlukama nacionalnih nadležnih tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931. S druge strane valja istaknuti da je, u dvodijelnom sustavu tog zajedničkog stajališta i radi osiguranja učinkovitosti borbe protiv terorizma, na državama članicama da Vijeću redovito prosljeđuju, a na Vijeću da prikuplja, odluke nadležnih nacionalnih tijela donesene unutar tih država članica kao i obrazloženja tih odluka.

- 211 Ta potrebna prosljeđivanja i prikupljanja odluka nadležnih nacionalnih tijela, štoviše, točno odgovaraju kretanju informacija predviđenom, među ostalim, u stavcima 2., 3., 8. i 24. dokumenta pod nazivom „Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism“ (Načini rada radne skupine za provedbu Zajedničkog stajališta 2001/931 o primjeni posebnih mjera za borbu protiv terorizma), koji se nalazi u prilogu II. dokumentu Vijeća 10826/1/07 REV 1 od 28. lipnja 2007.
- 212 Ako unatoč tom prosljeđivanju informacija Vijeće ne raspolaže odlukom nadležnog tijela o posebnom djelu koje može predstavljati terorističko djelo, ono, u nepostojanju vlastitih mogućnosti istrage, mora zatražiti ocjenu nadležnog tijela o tom djelu, kako bi dobilo njegovu odluku.
- 213 U tu se svrhu Vijeće može obratiti 28 država članica Unije i osobito među njima državama članicama koje su eventualno već ispitale situaciju dotične osobe ili skupine. Također se može obratiti i trećoj državi koja ispunjava uvjete u smislu zaštite prava na obranu i prava na djelotvornu sudsku zaštitu. Predmetna odluka, koja sukladno Zajedničkom stajalištu 2001/931 mora biti „pokretanje istrage ili kaznenog progona [...], ili osuda“, ne mora nužno biti odluka periodičnog preispitivanja uvrštenja dotične osobe na nacionalni popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava. Ali, čak i u tom potonjem slučaju, postojanje na nacionalnoj razini vremenskog intervala periodičnog preispitivanja različitog od onog na snazi na razini Unije ne može opravdati to da država članica odgađa ispitivanje djela u pitanju koje je Vijeće zatražilo. Uzimajući u obzir i dvodijelnu strukturu uspostavljenu Zajedničkim stajalištem 2001/931 kao i uzajamne zadaće lojalne suradnje koje postoje između država članica i Unije, države članice od kojih je to Vijeće zatražilo moraju bez odgode udovoljiti zahtjevima Vijeća za dobivanje ocjene i, ako je potrebno, odluke nadležnog tijela u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931, o djelu koje može predstavljati terorističko djelo.
- 214 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da argument prema kojem zahtjev za odluku nadležnog tijela može dovesti do neopravdanih brisanja s popisa osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava nije uvjerljiv.
- 215 Usto valja dodati da nepostojanje bilo kojeg novog terorističkog djela u određenom šestomjesečnom razdoblju nipošto ne znači da Vijeće mora povući dotičnu osobu ili skupinu s popisa osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava. Naime, kao što je to Opći sud već utvrdio, ništa u odredbama Uredbe br. 2580/2001 i Zajedničkog stajališta 2001/931 ne zabranjuje nametanje ili zadržavanje mjera ograničavanja protiv osoba ili subjekata koji su u prošlosti počinili teroristička djela, unatoč nedostatku dokaza koji pokazuju da oni trenutačno čine takva djela ili u njima sudjeluju, ako to okolnosti opravdavaju (vidjeti u tom smislu presudu PMOI T-256/07, t. 106. *supra*, EU:T:2008:461, t. 107. do 113.). Prema tome, obveza novog pripisivanja terorističkih djela samo na temelju odluka nadležnih tijela ni u čemu se ne protivi pravu Vijeća da zadrži dotičnu osobu na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava, čak i nakon prestanka samih terorističke aktivnosti, ako to okolnosti opravdavaju.
- 216 Kad je riječ o mogućnosti, koju su također istaknuli Vijeće i Komisija, da mogu biti donesene odluke nadležnih tijela koje su nesukladne s pravom Unije, ona ne može predstavljati valjan razlog za osporavanje obveze da se, u interesu zaštite dotičnih osoba i skupina, činjenična osnova odluka Unije izvede iz odluka nadležnih tijela.

- 217 Zaključno, suprotno onomu što navode Vijeće i Komisija, takva obveza da se činjenična osnova uredaba o zamrzavanju financijskih sredstava izvede iz odluka nadležnih tijela nije takva da može dovesti, suprotno, do opasnosti neopravdanog zadržavanja osobe ili skupine na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava.
- 218 Naime, iako se članak 1. stavci 1. do 4. i 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 protivi tomu da Vijeće u obrazloženju svoje odluke o uvrštavanju osobe ili skupine na popis osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava zadrži teroristička djela (uključujući pokušaje, sudjelovanje ili olakšavanja takvih djela) koja nisu bila predmet odluke nadležnog tijela (pokretanje istrage kaznenog progona ili osuda), Zajedničko stajalište 2001/931 ne sadrži nikakvu usporedivu obvezu u pogledu toga da Vijeće ne zadrži osobu ili skupinu na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava. To nezadržavanje, koje je povoljno za dotične osobe ili skupine, nije podložno istim postupovnim zahtjevima iako će se u većini slučajeva dogoditi u svjetlu povoljnih odluka donesenih na nacionalnoj razini, kao što je odustajanje od istrage ili zatvaranje istrage ili progona za teroristička djela, oslobodjenje u kaznenom postupku ili još uklanjanje dotične osobe ili skupine s nacionalnog popisa o uvrštavanju.
- 219 Iz razmatranja iz gornjih točaka 209. do 218. proizlazi da Vijeće i Komisija pogrešno tvrde da obveza Vijeća da izvede činjeničnu osnovu svojih odluka o zamrzavanju financijskih sredstava iz odluka nadležnih tijela može dovesti u pitanje politiku Unije u borbi protiv terorizma.
- 220 Valja dodati da nijedno od gore izvršenih utvrđenja ne prelazi ograničeni nadzor koji Opći sud mora izvršiti i koji se sastoji, a da se ne dovodi u pitanje široka diskrecijska ovlast Vijeća, od nadzora poštovanja postupka i materijalne točnosti činjenica. Tako je Opći sud, osim toga, u presudi Sison T-341/07, t. 114. *supra* (EU:T:2009:372) morao provjeriti – i utvrdio – da su činjenični navodi protiv g. Sisona iz obrazloženja njegova zadržavanja na popisu osoba na koje se odnosi zamrzavanje financijskih sredstava propisno dokazani činjeničnim utvrđenjima koja su samostalno izvršena u odlukama nizozemskih tijela (Raad van State i Rechtbank), a koje je Vijeće navelo u istim obrazloženjima (presuda Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 87. i 88.).
- 221 Za razliku od toga, u ovom predmetu Opći sud u obrazloženjima pobijanih uredaba ne raspolaže pozivanjima ni na jednu odluku nadležnog nacionalnog tijela zbog koje bi se mogao pouzdati u činjenične elemente koje je Vijeće upotrijebilo protiv tužitelja.
- 222 Nadalje, i opet u presudi Sison T-341/07, t. 114. *supra*, (EU:T:2009:372), valja istaknuti da, iako je utvrdio da činjenice iznesene u obrazloženjima uredaba Vijeća doista proizlaze iz dviju nizozemskih odluka navedenih u istim tim obrazloženjima, Opći sud ipak je zatim odbio smatrati nizozemske odluke odlukama nadležnog tijela zbog toga što njihov cilj nije nametanje preventivne ili represivne mjere protiv dotične osobe u vezi s borbom protiv terorizma (presuda Sison T-341/07, t. 114. *supra*, EU:T:2009:372, t. 107. do 115.).
- 223 Ako je Opći sud tako mogao odbiti činjenična utvrđenja koja su ipak proizlazila od nadležnih tijela zbog toga što odluke tih tijela nisu „osude ili istrage ili kazneni progon“, to znači da u ovom predmetu medijskim člancima – koji se u bilo kojem slučaju ne spominju u obrazloženjima pobijanih uredaba – ne može dati postupovni i dokazni status koji Zajedničko stajalište 2001/931 daje samo odlukama nadležnih tijela.
- 224 Opći sud zaključno smatra da je korisno naglasiti važnost jamstava koje daju temeljna prava u tom kontekstu (vidjeti mišljenje u predmetu Francuska/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Zb., EU:C:2011:482, t. 235. do 238.).

- 225 Uzimajući u obzir sva prethodna razmatranja, iz kojih proizlazi, s jedne strane, da je Uredba br. 2580/2001 primjenjiva u slučaju oružanog sukoba i, s druge strane, da je Vijeće povrijedilo i članak 1. Zajedničkog stajališta 2001/931 kao i obvezu obrazlaganja jer u obrazloženju ne postoji pozivanje na odluke nadležnih tijela koje se odnose na djela koja se pripisuju tužitelju, pobijane uredbe valja poništiti u dijelu u kojem se odnose na tužitelja.
- 226 Opći sud naglašava da ta poništenja, koja su posljedica bitnih povreda postupka, ne znače nikakvu ocjenu pitanja određivanja tužitelja kao terorističke skupine u smislu Zajedničkog stajališta 2001/931.
- 227 U pogledu vremenskih učinaka tih poništenja, valja podsjetiti da, na temelju članka 60. drugog stavka Statuta suda Europske unije, odstupajući od članka 280. UFEU-a, odluke Općeg suda kojima se uredba poništava stupaju na snagu tek istekom žalbenog roka iz članka 56. prvog stavka ovog Statuta ili, ako je u tom roku podnesena žalba, od dana njezina odbijanja. Vijeće, dakle, u svakom slučaju raspolaže minimalnim rokom od dva mjeseca, uvećanim za deset dana zbog produljenja roka zbog udaljenosti, računajući od dostave ove presude, za popravljivanje utvrđenih povreda donoseći, ako je potrebno, nove mjere ograničavanja u odnosu na tužitelja.
- 228 Međutim, i na temelju članka 264. drugog stavka UFEU-a Opći sud privremeno može zadržati na snazi učinke akta koji je poništio (vidjeti u tom smislu presudu Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, t. 128. *supra*, EU:C:2008:461, t. 373. do 376. i presudu od 16. rujna 2011., Kadio Morokro/Vijeće, T-316/11, EU:T:2011:484, t. 39.).
- 229 U okolnostima ovog predmeta Opći sud smatra da, kako bi se izbjegla opasnost ozbiljnog i nepovratnog dovođenja u pitanje učinkovitosti mjera ograničavanja, uzimajući u obzir značajan utjecaj predmetnih mjera ograničavanja na tužiteljeva prava i slobode, na temelju članka 264. UFEU-a valja zadržati učinke Provedbene uredbe br. 790/2014 na snazi u razdoblju od tri mjeseca od objave ove presude.

Troškovi

- 230 Sukladno odredbama članka 87. stavka 2. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen. Budući da Vijeće nije uspjelo u postupku, istom valja naložiti snošenje troškova sukladno tužiteljevim zahtjevima.
- 231 U skladu s člankom 87. stavkom 4. prvim podstavkom Poslovnika, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove. Stoga će Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina i Komisija snositi vlastite troškove.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (šesto prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništavaju se provedbene uredbe (EU) Vijeća br. 83/2011 od 31. siječnja 2011., br. 687/2011 od 18. srpnja 2011., br. 1375/2011 od 22. prosinca 2011., br. 542/2012 od 25. lipnja 2012., br. 1169/2012 od 10. prosinca 2012., br. 714/2013 od 25. srpnja 2013., br. 125/2014 od 10. veljače 2014. i br. 790/2014 od 22. srpnja 2014. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i stavljanju izvan snage provedbenih uredbi (EU) br. 610/2010, 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 i 125/2014 u dijelu u kojem se ti akti odnose na Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE).**
- 2. Učinci Provedbene uredbe br. 790/2014 zadržavaju se na snazi tijekom tri mjeseca od objave ove presude.**
- 3. Vijeću Europske unije, osim vlastitih troškova, nalaže se snošenje troškova LTTE-a.**
- 4. Kraljevina Nizozemska, Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske i Komisija snosit će vlastite troškove.**

Dehousse

Wiszniewska-Białecka

Buttigieg

Collins

Ulloa Rubio

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 16. listopada 2014.

Potpisi

Sadržaj

Činjenice iz kojih proizlazi spor i postupak	2
Zahtjevi stranaka	5
Pravo	5
Prvi tužbeni razlog: neprimjenjivost Uredbe br. 2580/2001 na sukob između tužitelja i šrilanske vlade ..	5
Argumenti stranaka	5
Ocjena Općeg suda	7
Treći tužbeni razlog: nepostojanje odluke nadležnog tijela	10
Argumenti stranaka	10
Ocjena Općeg suda	13
Četvrti do šestog tužbenog razloga, zajedno s drugim tužbenim razlogom	19
Argumenti stranaka	19
Ocjena Općeg suda	19
Troškovi	28